

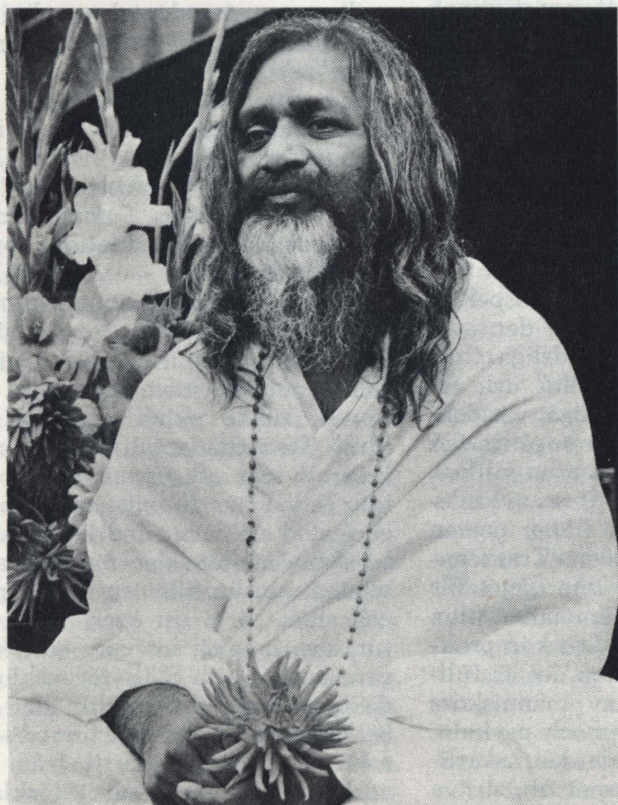
Läkaren

Nr 9 1971

LOSNUMMERPRIS 3: - inkl. moms

Vernon Katz

MAHARISHI MAHESH YOGI och förståelsen av livet

Maharishi Mahesh Yogi t. v. och hans lärare Shankaracharya av Jyotir Math, Swami Brahmananda Sarasvati.

I denna artikel skall jag i mycket stora drag behandla några av de enkla och upplysande lärdomar som utgör Maharishi Mahesh Yogis förnyande bidrag till vad han kallar "förståelsen av livet". Det är ursäktligt om man tycker att allt som är värt att sägas i detta ämne redan är sagt för länge sedan. Men Maharishi har lyckats ge nytt liv åt ett område som tyckts för alltid förtorkat. Han

själv hävdar att hans nya idéer, som innebär en fullständig förändring av de gamla begreppen om andens liv, är en förnyelse och inte en revolution, och han ger goda skäl för sin syn i sin kommentar till Bhagavad Gita. Men i nutidens tänkande framstår hans synsätt som något helt och hållet nytt. Förtjänsten av detta tillskriver han helt sin inspirerande lärare, framlidne Shan-

karacharya av Jyotir Math, Swami Brahmananda Sarasvati.

Maharishis lärdomar är alla enkla, t.o.m. självklara, sedan man en gång förstått deras innebörd, men på något sätt har detta i senare tider förbisetts. När "förståelsen av livet" går förlorad, förlorar livet självt i värde; när den förnyas, blir också livet nytt. Det är min mening att det är hans klara insikter i vä-

sentliga principer som gjort det möjligt för honom att ge oss en sådan effektiv praktisk metod för Självförverkligande eller, som han själv skulle säga, för njutande av livets fullhet. Med utgångspunkt från en kort definition av transcendental meditation — som på intet sätt är uttömmande — hoppas jag kunna visa att Maharishis vision är absolut unik i dagens värld.

Definitionen lyder så:

"Transcendental meditation är en enkel och naturlig process, som innebär en fortgående förfining av nervsystemet genom regelbunden växling mellan djup vila och aktivitet."

"En enkel och naturlig process."

Maharishi ser att allting i universum strävar mot allt större fullkomning. Ett uttryck för denna allmänna princip är sinnets naturliga tendens att söka sig mot större tillfredsställelse. För Maharishi synes detta vara ett slags kod, inskriven i sinnets väsen av evolutionens kraft. Det har sagts av författare i andliga ämnen att sinnet är som en apa som planlöst hoppar från trädgren till trädgren utan att ett ögonblick vara stilla; men Maharishi tycker om att använda en annan bild: ett honungsbi som flyger från blomma till blomma för nektarns skull. Sinnets natur är att njuta, och dess rörelse syftar till det målet.

Jämför nu denna vardagliga erfarenhet med den urgamla indiska kunskapen — som också finns uttryckt i andra traditioner i sådana ord som "himmelriket är inom eder" — att fullkomningen bor i människans innersta natur, hennes Själv, som är ren sällhet! Detta leder till den uppenbara men tydligen nya slutsatsen att människans inre utveckling är en fullkomligt naturlig och enkel process utan möda, eftersom den sker i riktning mot sällheten.

Maharishis teknik för att nå denna sällhet innebär i korthet att ett speciellt utvalt ord, ett **mantra**, används uteslutande för dess ljudvärde på ett sätt som är precis tillräckligt för att hålla uppmärksamheten vid liv; men, eftersom sinnet inte belastas med något meningsinnehåll, kan denna uppmärksamhet inte avleda sinnet från dess naturliga rörelse mot större tillfredsställelse. Mantrat blir helt automatiskt mer och mer förfinat — på samma sätt som en viskning är mer förfinad än ett rop — och ju finare det blir, desto mindre överskuggar det

Självets sällhet. Om processen fortsätter till sin fullbordan, blir mantrat så förfinat att det blir till intet — transcenderas — och sinnet vilar i ett tillstånd av inre vakenhet. Detta tillstånd av transcendental medvetande, eller rent medvetande, utan något föremål för uppmärksamheten — är lika med Självförverkligande på så vis att allting utanför den som upplever, alla förnimmelser, alla tankar, har försvunnit och endast upplevandet, eller en inre vakenhet, är kvar.

I detta tillstånd gör och tänker sinnet ingenting — det bara är, fyllt av sällhet, fullständigt förverkligat i sig självt. Sinnet är i sin egen natur, den upplevande finner sig själv. Så länge som bilder projiceras på en vit duk, döljer de dukens natur; när bilderna har försvunnit, blir dukens vithet uppenbar.

Det betydelsefulla är att hela processen sker alldeles automatiskt i det att varje grövre tillstånd hos mantrat ersätts av ett mer förfinat, fyllt av sällhet. Maharishi liknar detta vid att dyka — man väljer den rätta vinkeln och hoppar. Tyngdkraften (evolutionen; sinnets tendens till tillfredsställelse) gör resten.

Begreppen om andliga övningar har bringats i oreda av den falska idén att meditation endast är för den som av naturen är introspektiv eller religiöst hängiven, den som saknar intresse för världsliga ting, den som kan "sitta stilla" och att det inte passar för vanliga, världsliga, nöjeslystna och framgångsrika människor. Det som är utan villkor, har inhägnats av villkor av allehanda slag. Maharishi håller porten till andens liv vidöppen. Transcendental meditation är inte något för sinnets rätta natur främmande utan fullständigt naturligt. Det kan praktiseras av alla, eftersom det är fullständigt oberoende av människors individuella egenheter och psykologiska variationer. Både den naturliga tendensen hos sinnet att sträva mot större tillfredsställelse och dess inre sällhetsfyllda natur finns hos alla. Inga särskilda färdigheter behövs, och det finns inga speciella villkor. Det är inte nödvändigt att kunna sitta stilla, ty det råder ingen stillhet, när sinnet rör sig mot större sällhet.

Dessa tankar leder oss till en betydelsefull slutsats angående vedertagna tekniker för sinneskontroll. När man anstränger sig för att uppnå något som utvecklingens egen kraft försöker frambringa på natur-

ligt sätt, kan resultatet endast bli motsatt det avsedda. De oriktiga teknikerna grundas på den felaktiga idén att eftersom transcendentalt medvetande är ett tillstånd utan tankar, måste sinnet stillas med tvång. Men det enda sättet att leda sinnet till ett vaket icke-tänkande är att låta det uppleva mer och mer förfinade och sällhetsfyllda tillstånd. Tekniker för koncentration som innebär ett stillande av sinnet eller fixerande av en bestämd punkt, är hinder för eller i bästa fall omvägar till Självförverkligande, just därför att de förhindrar sinnets rörelse mot sällhet. De lyckas endast när de misslyckas; d. v. s. när sinnet, uttröttat av den tvångströja som de påtvingar det, frigör sig och följer sin naturliga väg.

Jag vill här ta upp det märkliga fallet Krishnamurti, vilken, liksom Maharishi, avvisar alla slags meditativa bemödanden som hinder för sinnet att vara sig självt men ändå ogillar transcendental meditation. Krishnamurti är motståndare till alla "tekniker", eftersom han ser dem som medel att uppnå något som inte redan finns inneboende i en människas nuvarande tillstånd. Men hans kritik är missriktad, när den gäller Maharishis undervisning. "Transcendental meditation uppenbarar inte Självvet — utan Självvet, det måste upprepas, uppenbarar sig självt genom sig självt för sig självt. Vinden gör intet åt solen; den endast skaffar undan molnen, och så befinnes solen skina med sitt eget ljus." Transcendental meditation är inte ett sätt att uppnå något som inte redan har funnits, utan det är en metod att vara mindre och mindre aktiv, att låta den mentala aktiviteten minska tills den helt upphör och sinnet är i sin egen sanna natur, som innebär att vara en iakttagare bara. Detta Självförverkligande tycks vara mycket likt det som beskrivs av Krishnamurti med skillnaden att Krishnamurti från förverkligandets fäste kärvt förklarar att det inte finns någon väg dit, eftersom vi redan är där, medan Maharishi beaktar det faktum att upplevelsen av väglöshet, av att "vara där", måste ha en utgångspunkt — man börjar med att vandra långsammare. Det icke renade medvetandet behöver ett utgångsläge från vilket det kan glida över från tankeverksamhet till bara varande. Maharishi erbjuder en väg till ett väglöst tillstånd. Han förstår helt och fullt den okunniga människans behov. Hans undervisning är därför

oändligt mycket mer relevant för tidens behov än den som ges av Krishnamurti, som bara tycks tala till sina likar — och de har minst behov av hans visdom.

"En fortgående förfining av nervsystemet."

Vad Krishnamurti och de flesta andra lärare förbiser är det fysiologiska underlaget för Självförverkligande. I Krishnamurtis fall kan det möjligen bero på att han är en av dessa sällsynta människor som fötts med ett mycket rent och "förfinat" nervsystem, vilket plötsligt fanns där utan att han visste hur. Sådana människor är böjda att tro att Självförverkligande kräver en total mental omställning, en plötslig förändring från aktivitet till varande. Men för den människa vars nervsystem inte är så förfinat att det kan vidmakthålla transcendentalt medvetande, kommer varje sådant försök att omkasta det in-vanda sättet att leva, bara att vara en mental konstruktion — utan någon verklighetsgrund. Varje medvetandetillstånd är ett uttryck för ett motsvarande tillstånd i nervsystemet. Transcendentalt medvetande motsvaras sålunda av ett speciellt tillstånd hos nervsystemet, som transcendent former all aktivitet och därför är helt skilt från det tillstånd som motsvarar det normala medvetandet.

Maharishi visar i detalj och med stor klarhet hur utövandet av transcendental meditation skapar en fysisk grundval för Självförverkligande. Jag kan här endast gå in på några få punkter. Syreförbrukningen beror på vår aktivitet. Den mycket förfinade mentala aktiviteten under transcendental meditation kräver mindre syre än den sorts tänkande som har ett meningsinnehåll. Remarkabla experiment har visat att både andningens hastighet och volym reduceras avsevärt under transcendental meditation. Man har också funnit att ämnesomsättningen minskar mer än under djup sömn, och även andra, besläktade fysiologiska förändringar har uppmätts, vilka alla tyder på ett tillstånd av djup vila och avslappning.

Ingen mental gymnastik kan avvägbringa de fysiologiska förändringar som är nödvändiga för att vidmakthålla transcendentalt medvetande, eftersom inga tekniker som fungerar på meningsinnehållets nivå, kan ge organismen den djupa vila som erfordras. Detta gäller inte bara sådana lärare som utformats för

att åstadkomma en plötslig och fullständig omställning av en inre attityd, utan också sådana som fordrar en lång kontemplation över en bestämd idé. Om dessa senare lärare är av indiskt ursprung, kan de innebära att eleven samlar sig kring sådana idéer som "jag är Brahman", "allt detta är **maya** (eg. överklighet)", "jag är en överksam iakttagare bara", "det finns inget oföränderligt jag — endast en anhopning av föränderliga element" (buddism). Dessa idéer kan i och för sig vara riktiga och djupa, men utan en fundamental förändring av nervsystemet — som de inte kan åstadkomma — måste övningar baserade på sådana idéer stanna vid sinnesstämningar, behagliga eller obehagliga beroende på om man tilltalas av dem eller inte.

Ganska annorlunda förhåller det sig med de fysiska övningar som verkar direkt på nervsystemet — teknikerna för **hatha yoga**. Dessa åstadkommer uppenbarligen fysiologiska förändringar snarare än förändringar i sinnesstämningen, och enkla hatha yoga-övningar utgör ett värdefullt tillägg till transcendental meditation. Men förutom att de övningarna inte har vissa välgörande verkningar, som ett passande mantra, rätt använt, för med sig — något som jag inte skall gå in på här — tar det längre tid att få hatha yogan verksam, och den är dessutom i sina avancerade stadier både svår och farlig för kroppen och sinnet utan ständig tillsyn av en kvalificerad lärare. En betydelsefull egenskap hos transcendental meditation är att ingen av de verkningar den har, på något sätt eftersträvas. De är inget mer än automatiska biprodukter av det förfinade tillstånd av mental aktivitet som mantrat åstadkommer.

Fastän de fysiologiska verkningarna av transcendental meditation är omedelbara, tar det naturligtvis tid att uppnå sådan renhet eller förfining av nervsystemet att transcendentalt medvetande ständigt kan vidmakthållas, både när meditation pågår och i övrigt, vilket är nödvändigt för fullständigt förverkligande. När målet, som är frigörande av Självvet, är nått, kan man leva vad Maharishi kallar 200 % liv. Man kan fortfarande njuta livet — men utan att ens sanna natur skymms bort.

Maharishi ser växlingen mellan aktivitet och vila som en grundprincip för livet och betonar i sin praktiska undervisning att det är just

denna växling mellan aktivt liv och djup vila under meditation som för reningsprocessen framåt.

Det tillstånd då transcendentalt medvetande ständigt finns — i vakenlivet, i drömmen och i den djupa sömnen — kallar Maharishi "kosmiskt medvetande".

Anm. Artikeln, här i förkortad översättning, är hämtad från den engelska tidskriften »Creative Intelligence».

Författaren Vernon Katz, M.A., D. Phil., har studerat indisk filosofi i Oxford för professor Radhakrishnan. Sin doktorsgrad erhöi han för en avhandling om Bhagavad Gita. Han har varit knuten till transcendental meditation alltsedan Maharishi började lära ut tekniken i England, och han bistod Maharishi vid översättningen av Bhagavad Gita till engelska.

*

Transcendental meditation (TM) är en mycket enkel meditationsmetod. En del människor, som lärt känna den och inte upplevt något positivt, har betecknat den som en bluff. Men den lever kvar och har många förespråkare. En svensk entusiast säger: »Jag tror att TM kommer att spela en allt viktigare roll i framtiden. Om ett större antal människor skall kunna lära sig att meditera, behövs det en såpass enkel och effektiv teknik som TM. Och oavsett om man betraktar denna metod som enastående eller en bland många, kan man knappast förneka att den effektivt löser stress och spänningar och att den för de flesta människor efterhand öppnar helt nya dimensioner av livet.»

*

Kontaktadress: SRM, Skeppargatan 6, 11452 Stockholm; tel. 08-67 37 90, tisdagar och torsdagar 18.30—19.30.

UFO OCKULTISM ESP

Engelskspråkig litteratur.

700 titlar lagerföres varav 200 i pocket.

Rekvirera våra boklistor!

EDISTA postorderbokhandel
Box 4003, 180 10 ENEBYBERG

James Churchward: Mu-böcker	
Lost Continent	7:— (p) 24:— (b)
Children of Mu	7:— (p) 24:— (b)
Sacred Symbols	7:— (p) 20:— (b)
Cosmic Forces	7:— (p) 20:— (b)
Second Book (CF)	7:50 (p) 24:— (b)

Sökaren trycks f. n. i 2.100 ex., varav c:a 1.800 går till prenumeranter och lösnrumerköpare. Överupplagan används som gratis provexemplar till intresserade.

"EN SAK VET JAG MED BESTÄMDHET: — ATT JAG INGENTING VET"

INGEBORG JONSSON utkommer i höst med sin tredje diktsamling, "Sjungande hav" (Litteraturförlaget). Vi har plockat litet ord ur manuskriptet samt ställt några frågor till författarinnan.

IJ berättar:

— Jag är född i ett mycket "troende" hem och fick från spädaste år höra talas om Gud och Jesus. Det var något som man inte fick tvivla på. Jag måste gå på gudstjänster i kyrkan varje söndag. Av naturen är jag skeptisk, så i stället för att automatiskt falla in i det religiösa tänkandet och beteendet, blev jag tidigt en tvivlare — eller rättare: jag kastades mellan tro och tvivel. Så småningom blev jag en sökare, som i de olika religionerna sökte få klarhet i livsgåtorna.

— Vad har du funnit under ditt sökande?

— Först vill jag säga att det bara är en sak jag vet med bestämdhet, och det är att jag ingenting vet. Därmed inte sagt att jag är utan tro. Jag är bara rädd för att tron är ett önsketänkande. Människor måste ju ofta ha något att klamra sig fast vid: en högre makt (Gud), Jesus, Muhammed, Marx, vetenskapen eller något annat. Men jag känner mig övertygad om att det finns något som är värt att söka efter — även om det skulle ta många liv att finna det. Jag kan inte tro att vi har blivit till bara av en slump. Någon måste ha ett syfte med oss. Tidigt kom jag att tro på reinkarnationen. Den tycks tillsammans med karmalagen kunna ge svar på våra frågor varför livet gestaltar sig så olika för olika människor, varför t. ex. den ene föds med rika andliga gåvor och den andre med mycket dålig hjärna så att han kanske varken kan lära sig läsa eller räkna. Det måste finnas en rättvisa — annars är allt meningslöst. Enligt karmalagen skapar vi själva vårt öde.

— Har du några minnen av tidi-

gare liv?

— Nej... Någon gång ser jag mig som en indisk kvinna med ett kastmärke i pannan, men var detta kommer ifrån, vet jag inte. Ett medium sa en gång att jag varit en berömd medeltida skald — men sådant skall man väl inte ta på allvar.

— Du har inte anammat någon ny religion, sedan du övergett dina föräldrars tro?

— Det är knappast riktigt att säga att jag har övergett mina föräldrars tro. Jag ställer mig bara frågande till den som helhet. Jag vet inte vad som är sant eller inte sant i den. Bibeln innehåller ju många underliga saker — men där finns också storslagna partier. I en del av de ord man tillskriver Jesus ligger det stor vishet och gudomlig inspiration. — Jag tycker man kan likna religionen vid ett mäktigt träd och de olika sekterna vid grenar. En människa går till den sekt som passar hennes självständighet. Jag har inte kastat bort kristendomen utan bara försökt vidga min förståelse för religionen till att omfatta alla stora tänkares läror. Någon särskild sekt har jag inte anammat. All verklig religion driver människan framåt i den andliga utvecklingen. Men tyvärr finns där också brister och fel. Moralen i bergspredikan är den högsta tänkbara. Försoningsläran däremot anser jag inte förenlig med en kärleksfull gud eller med orden: det man sår, skall man uppskåra. Min önskan är att jag kunde samla in själva kärnan i religionerna — det bästa i dem alla. En aning säger mig att det skall komma en dag då människan inte behöver gå in i något "heligt samfund", ty hon har själv blivit helig och upptäckt att hon är

en gudomlig varelse. — De stora filosoferna har också betytt mycket för mig, särskilt Schopenhauer och Spinoza. Men det är konstnären som i ögonblick av stor skaparkraft glimtvis kan skåda den världsalltets hemlighet som filosoferna i sina abstraktioner aldrig når fram till. Någon gång har jag tyckt mig förflyttas in i en värld av kärlek, renhet och ljus, och då har min lycka varit obесkrivlig. Jag hoppas att dessa upplevelser satt något litet spår i min diktning. Även i meditation kan man förnimma någon glimt från kosmos, men för det mesta får man traska under en mulen himmel och på vägar som är både svåra och oförklarliga.

— Din andliga utveckling har ju också påverkat ditt författarskap...

— Mitt "författarskap" började tidigt, redan i 8—10-årsåldern. Versar i alla former trillade ner på papperslapparna. Med åren blev de ibland mycket lyckande, i synnerhet de visor jag skrev till Rödakorsfester, revyer m. m. Men ibland skrev jag också psalmversar. Under allt skämtet låg allvaret och pyrdet, och ju äldre jag blev, desto mer framträdde detta. Genom mina allvarliga men ändå hoppfulla dikter trodde jag mig kunna trösta någon i oro och sorg.

— Det är ju rätt stor skillnad, både formellt och innehållsligt, mellan dina två första diktsamlingar, "Morgonen har långa vingar" (1964) och "Bort flyga fåglarna" (1966) jämförda med den nya, "Sjungande hav".

— Ja, då jag som mycket ung började dyrka poesins musa, föll det mig naturligt att all vers skulle vara rimmad, och det gick många år

innan jag kunde frigöra mig från detta. Numer skriver jag helst i obunden form. Om min nya diktsamling kan jag kanske säga att i den har jag funnit min egen stil. Sökandet finns kvar — min syn på jorden som en ofullkomlig och i de flesta stycken lastbar planet — min eviga längtan efter skönhet och harmoni, men människan utvecklas ju, och i min senaste bok tycker jag att det som finns på djupet, verkligen har trängt upp till ytan. Våra tankar om religion måste på mänsklighetens nuvarande stadium förbli tro. Men det gläder mig att vetenskapsmän alltmer börjat intressera sig för mysteriet människan. Kanske skall vetenskapen en gång kunna lösa de stora gåtorna om världens tillblivelse och människans mening.

INTRODUKTION

Jag vandrar vida och söker —
söker ett hav och en källa —
söker en älv —

stannar i natten och väntar —
väntar att något skall klarna —
väntar mig själv.

UNDER GYLLENE BLAD

På en tråd av glas
hänger våra liv.
Någon gång
måste den brista —
i dag... i morgon... i natt...

Under gyllene blad sitter spindeln
och lurar på sitt byte.
Men jag är dansaren och
klättraren —
den sjungande dervischen.
Kanske skall jag falla
långt från denna mörka spindel
på en bädd av de purpurroda
rosor
jag älskat.

EFTER DÖDEN

Blinda föddes vi.
Blinda färdades vi på de sling-
rande alpvägarna
genom livet
och trevade oss fram
genom nerisade droppstensklyftor
i neanderthalmänniskornas spår.
Först efter döden sågo vi.

SPÅR

Någon kom emot mig.
På det daggmjuka gräset
såg jag spår av nakna fötter,
och en flick av en kjortelfäll
fladdrade förbi.
Träden fällde sina löv,
fåglarna försvann mellan molnens
revor
och en frostvind
drog fram genom dalen.

Någon kom emot mig.
Gruset knastrade under stegen,
men något ansikte
såg jag ej.

SOMMAREN RÄMNAR

Havet är hämndgrönt och dimman
vit.
Sommaren rämnar bit för bit.

De gulröda bladen som sopor
bränns —
en isig eld från förintelsens gräns.

Ljuset omkring oss slocknar ut
stelnat i bristandets dödsminut.

Människan trött på all intighet
ser mot en annan och ny planet

drömmer om Vintergatans
värld —
efterlängtd och åtråvärd —

floder och bäckar som kristall
långt bortom ånger och syndafall.

Människan — barn utav eld och
is —
drömmer om änglarnas paradiset.

PÅ TRÖSKELN

Du, som sett ner i lidandets
brunn,
du äger ej vardagstrygghet.
Mörkret står etsat uti din själ
och lyckan är gallsprängd av
svärmod.
Du är som en främling av annan
kast,
ända tills portarna öppnas
och du stannar på tröskeln till
aftonens rike
med morgonens glans i din blick.
Då viker din skräck och lossar
sin klo
ur själens blödande sår och du
hittar
den sällhet, som vilar i Alltet.

ARMOD

Stenarna rör sig
i det sjungande vattnet.
Öarna flyter på havet
och regndropparna på fönster-
glaset,
men människornas armod
sjunker till botten.
Svår är ovissheten
och skräcken för det okända,
men svårare än allt
är själarnas fattigdom och ångern
över de dagar, som försvann
i likgiltighetens fladdrande
bubblor
och hatets bottenlösa trask.

TRÄDEN

Att veta sig ingenting veta
är det högsta.
Att tro sig veta allt
är det lägsta.
Vem är väl tillräckligt klok att
ge råd?
Ingen kan säga:
Här är vägen.
Ty ingen känner den
och ingen känner Upprinnelsens
Tråd.

LÖSENORDET

Jag söker både havet
och det, som är bortom alla hav.
Min själ brinner av längtan
efter att få lyssna till det osägbara
aldrig uttalade ordet,
som i evighet har visats för allt
levande
i stenarnas rassel och böljornas
sorg —
Lösenordet,
som blixtrar fram ur stjärnornas
tystnad
och som ett ögonblick
står tecknat i skyn.

BÖN

O, du genomskinliga dag.
Låt ett försonande mörker falla
över min skuld...
Men — om jag till äventyrs
har gjort en varelse på jorden
glad,
låt ljuset av detta spegla sig
i min levnads ständigt förbiulande
flod...

Avslöjar handstilen personligheten?

Av Sven Magnusson

Grafologer påstår, som bekant, att en människas karaktärsegenskaper återspeglas i hennes handskrift. Och de "tyder" handstilar professionellt. Som en liten test sände jag brev till fyra grafologer, alla med stor erfarenhet och åtskilliga kunder, och bad dem uttala sig om min karaktär. Breven skrevs vid samma tid och med samma kulspetspenna.

Ingen av herrarna har mött mig personligen. Jag benämner dem A, B, C och D — i den ordningsföljd som analyserna kom in.

A

Levande intensitet — men hinder och knutar

Pris 60:—

Denne grafolog svarade tämligen omgående. Avgiften, 60:—, fick jag skicka in på sätt som passade mig. A talar om "levande intensitet" tillsammans med "återhållande krafter". Med detta förenas "saklighet och vettighet, systematik och överblick, värme och öppenhet". Men de återhållande krafterna är många gånger tvångsmässiga och sätter in på felaktigt sätt. Därav uppstår en konfliktartad inre kamp med känslösvängningar och ett humör som kan bli disharmoniskt. Återhållsamheten kan verka spärrad och utåtriktningen bli aggressiv. "Kampan" är ett försök att komma till klarhet."

"Vad som försvårar för Dig att lösa den kampen är att Du många gånger fastnar i normer och föreställningar som egentligen inte är de riktiga för Dig. Det är som vågade Du inte riktigt släppa Dig lös och tänka och handla på det enkla och självklara sätt som är det riktiga för Dig." — "Du skulle allt mer söka uppmärksamma Dina möjligheter och rättigheter att vara på ett nytt och annorlunda sätt — uppmärksamma att andra tankar kan vara de riktiga för Dig — att du kan handla på nya sätt — att Du egentligen känner något annat än vad Du tror."

A skriver också att jag har överdrivna förväntningar och att jag fordrar mer av mig själv än vad som är möjligt att prestera. Mina planer är inte alltid så genomtänkta utan sammankopplade med neurotiska önskaningar och krav. Jag har "hinder och knutar" som skulle lösas upp för att min objektivitet och

mitt förnuft skulle kunna utvecklas och ta sig än mer harmoniska och för andra och mig själv berikande uttryck.

"Din neuros tillåter Dig inte att släppa ut alla Dina levande krafter och känslor. Möjligheterna för Dig att frigöra Dig från det som nu är hindrande och hämmande är goda, men Du behöver säkerligen viss hjälp av någon utomstående person. Du behöver någon som hjälper Dig att analysera och se klart."

A meddelar slutligen att han kan hjälpa mig att lösa upp det som hindrar mig.

Hela analysen omfattar cirka 1.000 ord. Jag hoppas att det korta referatet samt citaten ovan ger en någorlunda rättvis bild av den.

*

Men jag känner inte igen mig i A:s beskrivning. Jag upplever mig inte som en disharmonisk person med felaktig personlighetsutveckling och besvärliga inre problem.

Det förefaller mig helt orimligt att teckna en sådan här bild av en människa med ledning av uteslutande ett brev. Men av formuleringar och utlåtandets allmänna typ torde framgå att grafologen har höga tankar om sin kapacitet som skriftpsykolog. Och man har ett intryck, när man läser analysen (i dess helhet) att han känner sig ganska överlägsen det stackars dissekerade objektet med alla dess "knutar" m.m. Han erbjuder också mycket riktigt sin hjälp.

B

Hänsynslöshet, motvilja mot fakta m.m.

Pris 100:—

Grafolog B meddelade först att han av princip inte sänder analyser

mot postförskott — som jag föreslagit — så jag fick på förhand skicka en hundralapp. Sedan kom svaret ganska snabbt. Han hade åstadkommit vad han benämner en "psykologisk djupanalys".

B gör mig till en ännu ringare figur än A. Jag har enligt honom en massa dåliga egenskaper men passar för journalistik och praktisk-organisatorisk verksamhet av något slag; även andligt betonat arbete i någon form. (B känner väl till tidsskriften Sökaren från dess tidigare årgångar, och han ogillar min person.)

Jag betecknas som en "förvandlingsmänniska". "Detta innebär att Ni fram till Edert tjugoförsta år utvecklade en betydande handlingskraft och expansionsvilja, en dynamisk attityd, varvid Ni just inte tog några hänsyn eller visade prov på någon större känsla för andra. Efter denna tid förändrades emellertid hela Eder grundtyp. Detta innebär, att Eder expansionskraft blev mera förtätad och fördjupad. Ni blev mera samlad och koncentrerad och mera praktiskt förutseende." Detta är rent nonsens — men följande torde vara rekord: "Rent ärftlighetsmässigt sett förhåller det sig så, att Ni av Eder moder har fått i arv förmåga att analysera och kombinera och samtidigt en viss intuition och sinne för det översinnliga men även motvilja mot fakta och en livsfrämjande inställning. Av Eder fader å andra sidan har Ni ärvt handlingsvilja men även hänsynslöshet."

Vilken förståndig människa kan tro att man utifrån min handstil kan säga något om mina föräldrars karaktär eller om en livsförändring efter precis 21 års ålder? Detta är ju ett kvalificerat jönseri! Karaktéristiken av mina föräldrar är också

helt oriktig.

B säger vidare att jag vill göra så stora erfarenheter som möjligt i livet men att jag i det sammanhanget är "som en tunna utan botten". Jag har många idéer och en del "kan vara nog så bra" men jag har också idéer som är alltför fantastiska för att kunna förverkligas. Jag förblandar ofta dikt och verklighet. "Ni har även en böjelse att ge löften till höger och vänster, men Ni har inte lika lätt för att hålla dem. Ni är inte alltid så noga med sanningen." — "Ett karakteristiskt drag hos Eder är att när Ni en gång har fattat Eder mening eller kommit till en övertygelse är det mycket svårt att få Eder att ändra uppfattning."

Mitt liv är i hög grad andligt bestämt, tror B. Jag har ett "komplex" på det andliga planet, en överbetoning av mina andliga krafter. Men "komplexet" har, tycks han vilja säga, fått en ogynnsam utveckling och lett till orealistiska och egoistiska inställningar.

Men B finner även en del positivt i mina egenskaper. Jag "ligger bra till för praktiska angelägenheter", utmärker mig för ett konstnärligt, originellt tänkande och har en idealistisk strävan mot harmoni. Men min fantasi är extrem och jag kan lätt förfalla till självbedrägeri.

Må detta räcka som beskrivning på den nära 700 ord långa "djupanalysen". Enligt min mening är nästan allt fel och missvisande. Det tycks här vara fråga om ett elakt fantiserande (som jag fått betala 100 kronor för) samt en uppvisning i dåligt omdöme.

C

Skiftande stämningliv, inre rörlighet

Pris 55:—

Denne grafolog är mångårig prenumerant på Sökaren. Hans analys är mycket vänlig, och jag känner rätt väl igen mig i den (om än inte på alla punkter). Flera detaljer är träffande — **men det är förstas omöjligt att veta i vilken grad analysen baseras på handstilen och hur mycket grafologens kännedom om Sökaren har spelat in.**

Några korta citat:

"Skrivyttringarna låter oss här komma i kontakt med en personlighet, där stämninglivet visar sig avsevärt skiftande och pendlande, en natur med starkt pådrivande inre krafter, en som har svårt att slå sig

till ro."

"Besitter vidare en avsevärd inre rörlighet och omställningsbarhet, som också stöder uppfattningen om en natur, som gärna vill ta del av mycket på många områden, men i regel har svårt att fördjupa sig, att hålla sig samlad kring något enstaka."

"Ja, den skeptiska tendensen (av behagligt såväl som av obehagligt slag) är påfallande, men står också i allians med ett vitalt behov av klarhet, av exakta besked, behov av övertygelse."

"Naturen är dynamisk, skapande. Har svårt att vara överksam, önskar ständigt ha något på gång. Ibland slår motsvarande benägenhet som det synes lätt över till oro och spänningstillstånd, till svårigheter när det gäller att kanalisera krafter och behov."

"Vi står inför en individualist som har vitala behov av att tänka och handla efter sitt eget bedömande."

"Psyket är avgjort iakttagande, ett som ständigt vill veta mera — och på de grunderna läraktigt, åtminstone på lång sikt berett till korrigeringar."

"Naturen synes vidare vara starkt inriktad på sådana företeelser, som har med själva det levande, med de psykologiska livssidorna att göra. Medan tillvarons teoretiska, alltför abstrakta och svårkontrollerbara faktorer är mera avlägsna."

"Har svårt att över huvud taget tro, att stödja sig på så kallade auktoriteter."

"Men det förekommer också att tankebanorna får något tvångs- och cirkulationsbetonat över sig i närvarande skrivfas (ja, trots ansatser till det motsatta)."

Även om jag tycker om denna analys med dess vänliga tankar, frågar jag mig vilken nytta jag har av den. Grafologen skriver att den "må studeras i lugn och ro, sakta och vid olika tillfällen". Och det är väl möjligt att en grafologisk studie kan bli utgångspunkten för en strävan att utveckla och berika personligheten, och kanske att just en analys som tar fram ens starka sidor därvid kan vara inspirerande.

D

Intellektuell rörlighet, viljekontroll

Pris 60:—

D är den av grafologerna som har minst kännedom om Sökaren. Han har — i motsats till de övriga —

aldrig varit prenumerant på tidsskriften.

Denna analys är vettigt återhållsam (c:a 400 ord). Grafologen har undvikit att ge sig in i alltför vidlyftiga spekulationer och hållit sig till det mer självklara.

Här talas om psykisk och intellektuell rörlighet, flexibilitet och mångsidighet. Jag är entusiastisk, anser D, och funnes inte en tyglad viljekontroll, skulle begeistring lätt kunna slå över i svärmeri. Sensibiliteten och mottagligheten för intryck medför svängningar i stämningläget, vilket kan drabba min vanligtvis optimistiska grundinställning, min självkänsla och ibland mitt självförtroende.

Jag har kombinationsförmåga och lättthet att associera och detta "parat med snabb uppfattning, systematiskt tänkande och intellektuell rutin utgör utomordentligt fina förutsättningar för en mångsidig förmedling av olika idéer".

Under årens lopp har jag lärt mig att kontrollera min psykiska livlighet, och den harmoni jag uppnått är (nog) till stor del ett resultat av denna självkontroll, menar D, och han säger vidare att jag har en intuition som gör att jag bedömer mina medmänniskor med stor säkerhet. Jag är individualistisk och har stort behov av personlig frihet.

"Er mångsidighet, rörlighet och öppenhet för nya möjligheter och idéer har emellertid också en baksida. Upplevelse- och omväxlingsbehovet är så stort att Ni har svårt att bestämma Er för en riktning. — — — Den positiva aspekten är den skapande förmågan i ständig andlig förnyelse, att inte låsa sig och stelnas."

*

Handstilsuttolkarna har gett fyra ganska olika bilder av min ringa person. Men det finns ju även likheter: ett individualistiskt frihets- och självständighetsbehov, svängningar i känslor och stämningar, psykisk rörlighet, svårighet till specialisering, något tvångsmässigt i tankebanorna, viljeinriktning med självdisciplin.

Jag menar att handstilen säger något om skribenten, men jag är säker på att en grafolog bör vara mycket försiktig med sina utsagor, i synnerhet i fråga om detaljer. Det mänskliga själslivet kan vara mycket sammansatt, och det kan finnas olika egenskaper som balanserar

(Forts. på sid. 19)

KUNSKAP I FORNTIDEN

Av Ivan Troëng

Ingenjören, forskaren, uppfinnaren och läraren Ivan Troëng är fascinerad av "konstiga" och "fantastiska" företeelser och hypoteser. Här berättar han om elektricitet och flygning i forntiden med utgångspunkt från två böcker av framlidne flygdi-
rektören Henry Kjellson.

Inom de flesta kunskapsområden kan man träffa på enstaka forskare med åsikter som starkt avviker från den allmänna meningen inom området. Tyvärr brukar det vara så att dessa särlingars meningar undertrycks och förföljs. Det är i vetenskapens värld, liksom i samhället i stort, så att det finns en styrande grupp, de etablerade, och det är dessa som är de officiella företrädarna för sitt vetenskapsområde — det är endast de som anses "seriösa" och tillåts framträda i massmedia, uppslagsverk och läroböcker. Men utan tvivel är det så att många av de avvikande kommer att få stor betydelse i framtiden, när dagens tillfälliga vetenskapliga sanningar ersatts med nya av mera bestående karaktär.

Den store tyske fysikern och nobelpristagaren Max Planck konstaterade en gång ganska pessimistiskt att "nya idéer vinner aldrig gehör genom kraften i sina argument utan endast genom att företrädarna för de gamla idéerna så småningom dör". De nya tankarna förs fram av nya generationer, som inte blivit fastlåsta i en gång inlärd, felaktiga föreställningar.

Om den svenske teknikern Henry Kjellson kan man i Bonniers uppslagsbok läsa att han föddes 1891 och dog 1962. Det nämns att han blev världsmästare i bägskytte 1934 och att han som flygdirektör konstruerade flera militära flygplan. Men det finns ingenting om de studier vilkas resultat han redovisat i böckerna "Forntidens teknik", 1956, och "Försvunnen teknik", 1961.

Elektricitet i förhistorisk tid

Det är mindre än 200 år sedan vi i Västerlandet började utforska de elektriska fenomenen och gjorde de första försöken att dra nytta av den nyupptäckta naturkraften, men i de gamla högkulturerna i Egypten och

Mesopotamien, Indien och Tibet kände man väl till elektriciteten och förstod också att använda den. Om detta nämns ännu i dag ingenting i våra skolböcker. Men vi kan läsa i Kjellsons "Forntidens teknik", sidan 13, att man vid grävningar i Bagdad på 30-talet fann en 15 cm hög, gul lervas i vilken det fanns en 9 cm lång kopparcylinder. I denna cylinder hade en järnstav pluggats fast med en propp av asfalt. Man fann att det var ett elektriskt element och att det endast fattedes elektrolyt för att elementet skulle vara färdigt att tas i bruk.

Koppar-järnkombinationen är densamma som Galvani använde sig av 1786, d. v. s. c:a 2.000 år senare. Det är oklart vilken elektrolyt man hade använt i det gamla elementet, men utöver koppar-sulfatlösning fungerar det väl på alla syror, t. o. m. citronsyra och ättiksyra. Man fann också "reservdelar" till 10 stycken likadana batterier.

Genom den indiska skriften Shilpa-Sansar vet vi att metoden att elektriskt belägga koppar och järn med guld och silver uppfanns av en man som hette Agastya c:a 5.000 år f. Kr., d. v. s. c:a 2.000 år före Noas syndaflo. Denne Agastya fick hedersnamnen "Kumbadava", som betyder "den batterifödde", samt "Maitravaruna", som betyder "son av elektricitet".

Vi hittar också följande citat ur de indiska skrifterna:

"Efter att ha placerat ett stycke ren koppar i ett lerkrus med vid öppning, lades där ovanpå kopparvitriol. Det hela täcktes så med ett lager av sägspan, ovanpå vilket lades ett zinkblock, smort med kvicksilver. Genom denna förbindning erhöles elektricitet, som kallades **mitra**. Man kunde också få ljus med denna anordning. En samling på ett-hundra sådana lerkrus var mycket effektivt."

Men också i betydligt allvarliga-

re sammanhang använde man elektricitet. Kjellson visar att egypterna hade en motsvarighet till våra elektriska tjuvlarm — dock med den skillnaden att de — enligt varningstavlur uppsatta på porten till hus med dessa anordningar — arbetade med som det heter "dödan-de elektrisk ström".

I Denderatemplet, som inte är något annat än ett museum där egypterna vid okänd tidpunkt — i vart fall tidigare än 4:e dynastin — hade samlat uppgifter om händelser och teknik som då redan låg långt tillbaka i tiden, är de äldsta delarna, som ännu finns i ursprungligt skick, kryptorna. I dem finner man ett flertal reliefer av vad som uppenbarligen är elektriska lampor. Den väl tilltagna isoleringen antyder hög spänning.

Flygning i forntiden

Kjellson påpekar att bedömningen av arkeologiska fynd och tolkningen av gamla skrifter i alltför hög grad har legat i händerna på religionsforskare och språkmän och andra humanistiska experter. Mycket av rent teknisk natur har därför fått helt felaktig tolkning. När arkeologerna fann de första elektriska elementen i Babylon hade de ingen aning om vad de hittat, men tynden katalogiserades som "religiösa kultföremål".

Det är därför inte förvånande att den bild vi genom dessa forskare fått av forntida folk i hög grad behöver revideras. Om den saken hittar vi många tankvärda synpunkter hos Kjellson — men nu skall vi se vad han skriver om flygning i forntiden.

Företeelser som för tanken till vår tids flygmaskiner finns beskrivna av Hesekiel omkring 600 f. Kr. Profeten ser några egendomliga "djur", som de kallas i vår bibelöversättning.

"Deras vingar slöto sig intill varandra, och när de gingo behövde de icke vända sig utan gingo alltid rakt fram." — "Vart anden ville gå, dit gingo de." — "Då jag nu såg på djuren fick jag se ett hjul stå på jorden invid var och en av deras fyra framsidor." — "Och när djuren gingo, gingo ock hjulen invid dem och när djuren lyfte sig upp över jorden, lyfte sig ock hjulen, ty djurens ande var i hjulen." — "Och över djurens huvuden syntes något som liknade ett himlafäste, till utseendet såsom härlig kristall, utspänt ovanpå deras huvuden." — "Och ovanpå deras huvuden syntes något som såg ut att vara av safirsten och som liknade en tron, och ovanpå det som liknade en tron satt en som till utseendet liknade en människa." — "Och djuren hastade fram och tillbaka såsom blixtar, och eld for omkring mellan djuren och de gav ett sken ifrån sig, och ljungeldar foro ur ur elden."

När man läser denna skildring är det mycket som för tanken till flygplan med vingar och hjul. Ett himlafäste av härlig kristall kan också på hebreiska betyda kal hjässa, kupol, och alltså glasklädd förarhytt. Med glasögon och syrgasmask blir föraren ganska förändrad och kan lämpligen beskrivas som "en som liknar en människa".

De urgamla indiska skrifter som behandlar flygning är långt mindre gåtfulla. För mer än 5.000 år sedan skrev en dåtida expert Maharishi Bhawaja en lärobok i flygning, som man endast delvis översatt. I inledningen skriver han: "Denna bok beskriver i åtta meningsfyllda och fängslande kapitel konsten att tillverka olika typer av flygplan, som ger en jämn och bekväm färd i luften, en sammanhållande kraft i universum och ett bidrag till människosläktets välfärd."

På andra ställen i de indiska skrifterna berättas att man hade tre olika huvudtyper av flygmaskiner. Den första typen var maskiner avsedda för jordens atmosfär, den andra typen var avsedd för jordens rymd, varmed menas jordens närmaste omgivning ända till månen. Den tredje typen var avsedd för planetrymden, och i de farkosterna kunde människor besöka främmande världar, och med hjälp av dem kunde också himlens söner besöka jorden. Dessa farkoster tycks ha drivits på ett för oss okänt sätt — troligen genom någon form av jon-drift — varvid man använde något som kallades kvicksilvermotorn,

"Vi tror inte allting. Men vi tror att allting bör undersökas."
Pauwels o. Bergier i VAR FANTASTISKA VÄRLD.

som gav kraft under obegränsad tid åt flygmaskiner av olika storlekar.

För att bygga en stor **vimana**, som dessa maskiner kallades, ford-rades vissa bestämda detaljer. "Så måste fyra starka kvicksilverbehå-lare installeras i strukturens inre. När dessa upphettas genom kontrol-lerad eld från järnbehållare utveck-lar vimanan tordönskraft genom kvicksilvret. Den blir genast som en pärla i skyn."

Även i Tibet finns detaljerade uppgifter om en högkultur som under mänsklighetens guldålder bygg-de glänsande skepp som blixtnabbt kunde överkorsa himlen. Denna högkultur bars upp av en annan ras — en ras av superintellektuella med jättestat. Dessa superintel-lektuella var vänliga lärare och le-dare åt människan, och de har se-nare beskrivits som gudar. När en kosmisk kollision gjorde slut på guldålderns lyckliga tid, lämnade de superintellektuella den olycksdrab-bade jorden och försvann i sina sil-verglänsande farkoster.

Vi ser alltså att det finns **tradi-tioner och mycket gamla skriftliga dokument** som talar om att det fun-nits en hög teknik även i forntiden, och denna teknik har frambragt inte bara små bullrande flygmaski-ner utan även stora glänsande far-koster som ljudlöst kunde överkor-sa himlavalvet och som nattetid om-gavs av ett lysande eldklot.

Man tycks också ha känt till bal-longer och luftskepp. Den erforder-liga vätgasen framställde man ge-nom att med elektricitet sönderdela vatten. Höljet var av silketyg som behandlades med speciell fernissa så att det blev gastätt.

Den indiske forskaren Shri Pa-rashuran Hari Thatte skrev i bör-jan av vårt århundrade om dessa forntida flygmaskiner, som beskrivs huvudsakligen i en bok av Agastya Samhita, som var samtida med kung Rama c:a 5.000 f. Kr. Vi finner hos Thatte följande sammanfattning: "Av dessa skildringar bör var och en bli övertygad om att våra förfä-drer kände till konstruktion och handhavande av flygmaskiner både teoretiskt och praktiskt och det inte bara från Ramas tid 5.000 år före Kristus utan kanske redan i vedisk tid. Men vi ser i våra dagar inga spår av denna teknik i Indien. Vi har glömt bort det, och det har för-svunnit vid vår nations sammanstör-

tande och förfall."

Under den av Homeros m. fl. be-skrivna guldåldern, då ingen vinter fanns, sägs det ha varit mycket lätt att leva. Man behövde inga speciella vinterbostäder, förråd eller varma kläder. Man kunde fortlöpande skörda vad som behövdes. Det är självklart att om en hög civilisation blomstrat under dessa förhållanden och plötsligt sopats bort av en kos-misk katastrof, måste de överlevan-de ha fått en mycket hård kamp för mat, bostad och kläder. Alla fabri-ker och maskinella hjälpmedel hade sopats bort. Människorna fick ta upp stenar från marken och söka göra sig klubbor, yxor, spjutspetsar m. m. Vad som en gång var hög civilisa-tion hade plötsligt försvunnit och ersatts av ett primitivt stenålders-samhälle.

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÄDNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de per-sonliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP
svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

MWO-healinginstrumentet och kroppsennergialstraren

omtaland i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: **S:t Eriksgatan 109, Stockholm**
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11,
Stockholm, tel. 08-62 78 99.

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wil-helm Fliess' metod, byggd på strikt ve-tenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsryt-men.
2. Högsta försäkringsskydd mot den **egna mänskliga faktorn.**

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär in-formation! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

"VIDSKEPLIGHET"

I en understreckare i Svenska Dagbladet 2 augusti skriver fillic. Lennart Ejerfeldt, religionshistoriker i Uppsala (och medarbetare i "Kulter Sekter Samfund") om tro på astrologi, andar, varsel. Han har läst i utländsk litteratur att det i nutiden sker ett uppsving för "primitiva trosformer, ockultism och allsköns övertro", och det budskap han vill föra fram till läsarna är att samtidigt som vi upplever den organiserade religionens nedgång, sker en uppgång för magi och övertro. Kyrkan utövar ett genuint inflytande mot vidskepelse, lyder Ejerfeldts väsentliga tes — och han stöder sig på vetenskap. I England har gjorts en undersökning av sambandet mellan religiositet och "modern övertro", och resultatet har publicerats i "A Yearbook of Religion in Britain" 1970.

Den "vidskeplighet som mättes" (!) var tron på horoskop, andar, varsel och "lyckan" i olika former — och de svarandes vidskeplighet graderades (!). Religiositeten mättes den också minsann: man ställde frågor om religionens betydelse i den svarandes liv, hur ofta han bad enskilt samt om han trodde på bönhörelse.

Men naturligtvis kan man inte mäta vidskeplighet och gradera den utefter en skala. Man kan förstås undersöka hur ofta vissa föreställningar finns hos utvalda personer och hur ofta vissa andra föreställningar finns hos dem som har de först nämnda föreställningarna (det har man gjort) — men att kalla några av dessa idéer vidskepelse och säga att man mäter vidskepelsen är ju galet. Och varför skulle i detta fall tron på andar vara mera vidskeplig än tron på bönhörelse? Är det därför att andetron inte är "erkänd", medan bedjandet till Gud däremot är en etablerad fromhetsyttring?

Den undersökning Ejerfeldt nämner är annars inte utan intresse. Det visade sig att det fanns ett visst samband mellan "religiositet" och "vidskeplighet" men — de regelbundna kyrkobesökarna var mindre "vidskepliga" än de religiösa som

aldrig gick i kyrkan. Slutsatsen blir, rapporterar Ejerfeldt, att "kyrkan utövar ett genuint inflytande mot övertron bland sina trogna anhängare. Religiös tro som inte är förbunden med aktivt medlemskap i en kyrka tenderar däremot att sammanfalla med vidskeplighet. Den avgörande skiljelinjen förefaller att gå mellan ortodox religion å ena sidan och privat religiositet och övertro å den andra." — "Den vanliga föreställningen att det skulle finnas åtskilliga kristna på egen hand som skulle företräda en mer förändlig trosövertygelse än den som talar ur den kyrkliga förkunnelsen, får inget stöd i Islingtonundersökningen." — "När den organiserade och institutionella religionen trängs tillbaka är det inte rationalism och sekulariserad livstolkning som vinner mark, utan den moderna övertron." — Ejerfeldt nämner också en religionssociologisk undersökning i Frankrike, som bl. a. sluter att "religiositet predisponerar för astrologi, men stark förankring i kyrkan dämpar denna tendens".

Tro på andar, varsel och astrologi kallar alltså Ejerfeldt utan vidare på ett i texten oreflekterat sätt för "vidskepelse" — tydligen i anslutning till Medelsons klokskap, som säger att "spöken finns inte" och i ett tyst samförstånd med understreckarens förmodat intelligenta läsare. Men den parapsykologiska vetenskapen undersöker dessa existerande företeelser — i synnerhet "andarna" — och vill finna deras förklaring.

Ejerfeldt tecknar bilden av kyrkligheten som ett bålverk mot övertron. Och det är ju inte första gången som vår tids mest utbredda vidskepelse, teologin, sägs utgöra en spärr — mot vidskepelse. Men vi tror att den fjäder i teologins hatt som Ejerfeldt försöker skaffa, i hög grad är imaginär. Snarast är det väl så att religiös tro genom de drag av fanatism och andlig trånghet som ofta vidlåder den, motverkar **andra former** av tro!

(Vi har sagt det förut: religiös tro är inte vidskepelse, om den "troende" är medveten om att hans tro är hans metafysiska föreställningar, intuitioner, känslor, aningar,

förhoppningar och längtan. Men om tron för honom innebär ett verkligt försanthållande av metafysiska förhållanden, då är det en vidskepelse.)

JU-JU-BOKEN

Under semestern läste red. en bok om ju-ju, afrikansk trolldom. Författaren är en engelsk polis-officer, som varit anställd i Ghana — James H. Neal heter han — och som under tio år i Afrika både kunnat iaktta den förfärliga ju-ju-kraftens verkningar och själv blivit offer för den. Mr. Neal skriver att han måste tro på sina sinnen och lita på sitt förstånd — och han kan inte tvivla på att det finns afrikaner som kan utöva farlig trolldom, ofta med dödlig följd för offret.

Själv lyckades mr. Neal komma i kontakt med en skicklig utövare av vit magi, d. v. s. magi brukad i gott syfte, och det räddade honom från undergång. Den gode magikern, som farbror till hans polisassistent, "Uncle Tettey", lyckades med besvärjelser m.m. bygga upp ett skydd kring den vite polismannen, så att ju-ju-männens trolldom inte bet på honom. Men en gång blev han ändå knuffad utför en trappa av osynliga händer och en annan gång angripen av halvt osynliga väsen som satte sjukdom på honom.

Neals bok är mycket skickligt skriven, alltför skickligt kanske för att vara riktigt trovärdig. Men även om han nog haft hjälp av någon "ghost writer", som skrivit i hans namn och gett berättelsen en professionell utformning, kan ju meddelade händelser vara sakligt riktiga. Vi kan inte avgöra mannens trovärdighet som sanningsvittne, men vi kan berätta litet om ju-ju-bokens innehåll. Den heter "Ju-ju in my life" och är från 1966.

Ett vanligt tillvägagångssätt att skada en fiende är att strö ut svart pulver på en plats där han skall sitta. Pulvret är ett medium för ju-ju-mannens tankekraft. Metoden är mycket effektiv, men om man observerar pulvret och sopar undan det, klarar man sig. Grönt pulver förlamar en människa från midjan och ned, om hon trampar på det.

Det gäller alltså att se upp med pulver, men det kanske ändå inte

hjälper, ty ett mycket diskret men ändå verksamt medel att skada en människa är att på vattenytan i ett ämbar genom visualisering skapa en bild av offret och därefter med ett skarpt föremål hugga den imaginära bilden. Den person som angrips på det sättet dör hur långt bort han än befinner sig. Och nästan alltid påträffas ett huggsår på den dödes kropp på samma ställe där ju-ju-mannen huggit den imaginära bilden i vattenytan.

Ju-ju-utövaren kan också skjuta upp en förgiftad pil i luften och samtidigt nämna offrets namn. Det kan vara lika effektivt, och på den avlidnes kropp observeras sedan ett sår som efter en pilspets.

Det går också att använda sig av ett föremål som tillhört offret och som därför bär dennes utstrålning, t. ex. ett paraply eller — alldeles utmärkt — ett fotografi av honom själv.

De skickliga trollkarlarna kan också skapa konstgjorda väsen, som angriper och skadar eller dödar offret, eller de kan använda väsen från den lägre astralvärlden, som går deras ärenden.

Ju-ju-kunskapen förs vidare i hemliga sällskap från generation till generation, och ingen medlem i dessa sällskap vågar yppa hemligheten för någon utomstående, ty om han gör det, måste han dö.

De onda trollkarlarna inte bara dödar sina egna fiender. De tar också för betalning emot klienter och arbetar för deras räkning.

Men det finns — gudskelov — också "goda" trollkarlar, som praktiserar vit magi. De kan bl. a. tillverka amuletter — oftast halsband — som utgör effektiva skydd mot onda krafter.

Mr. Neal, som skrivit den spännande boken, är övertygad om, säger han, att en del afrikaner har kännedom om djupa naturens hemligheter, som är okända för västerlänningar.

CANCERN

Cancerpatienterna finns bland självupptagna personer med stor självdisciplin och starkt penningbegär, anser ett par psykiatrer i USA, den danskfödde professorn Claus Bahnson vid Eastern Pennsylvania Psychiatric Institute och George F. Solomon vid Standard University. Den manlige cancerpatienten är en person som arbetar hårt men saknar starkare känslor. Han har se-

Det finns ingen av vilken Du inte kan lära. Inför den Gud som talar i alla är Du alltid i Första förberedande.

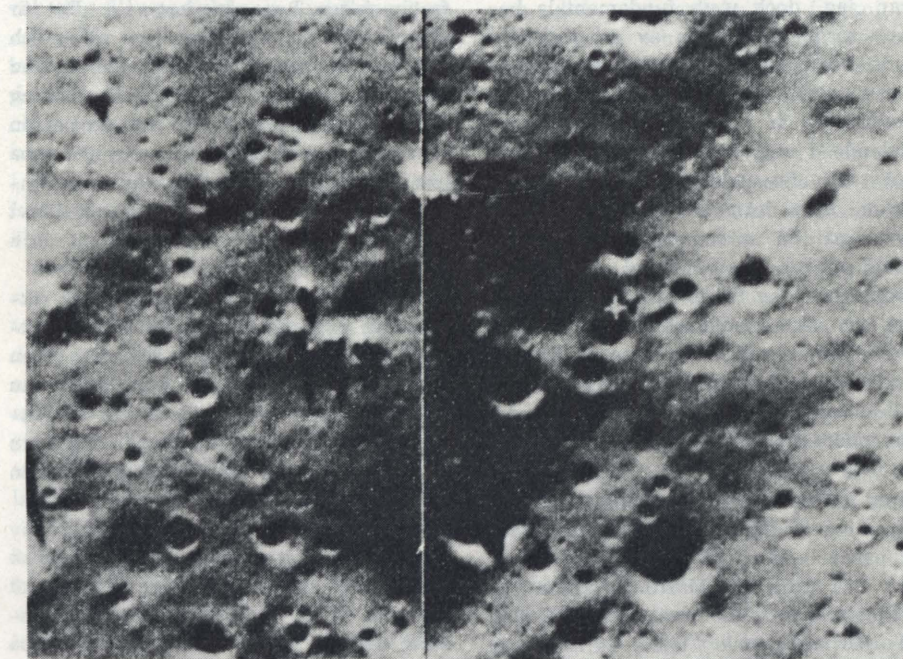
Dag Hammarskjöld.

Street, N.W., Washington, D.C., USA.) Skuggorna varierar i storlek men verkar att kastas av höga föremål. En av skuggorna, som kommer fram mindre bra i vår reproduktion, löper från en ljus fläck något ovanför mitten av fotografiet över en krater strax höger om skarven. En del bedömare har beräknat att det föremål som kastar denna skugga, är stort som ett 15-våningshus.

"Tornen" har fascinerat många vetenskapsmän och det har spekulerats om vad det kan finnas för långa föremål på månytan. Flera har talat om "konstruktioner", som alltså skulle ha gjorts av intelligenta varelser. Några har också hävdats att dessa konstruktioner är placerade i ett bestämt geometriskt mönster.

Tidskriften "UFO Investigator" skriver följande om "tornen" på månen:

"Vetenskapsmän tror nu att de måndetaljer som ger upphov till de märkliga skuggorna, inte är så långa som man till en början antog och därför inte lämpligen bör beskrivas som 'torn'. Deras form påminner troligen mer om kuber eller pyramider än om torn. Skuggorna synes förlängda på grund av att terrängen, som de faller på, sluttar nedåt bort från upphöjningarna i månytan och förvanskar skuggornas verkliga utseende."

*Vi valde ut några namn ur tidskriftens prenumerantregister. Det var personer som kunde vara "intressanta", tänkte vi, men om vilkas livs-
åskådning vi intet visste. Det gemensamma för dem var bara att de till-
hörde Sökarens läsare. De gav oss var och en ett litet andligt självporträtt.*

BERTIL BERTSSON

Som skolledare och aktiv inom det regionala föreningslivet blir jag i det närmaste begravd under publikationer av alla slag, och tiden medger i de flesta fall endast en flyktig genombläddring. Att frivilligt dra på sig ytterligare publikationer kommer som regel inte i fråga. Dock finns det två undantag från detta resonemang, varav det ena heter Sökaren (det andra är Tidskrift för Hälsa). Jag betraktar Sökaren som något unikt i den svenska tidskriftsfloran. Den som har ett svårdefinierbart andligt behov är i övrigt hänvisad till de organ som företräder den organiserade "sanningen", och där presenteras som regel en ganska smalspårig förkunnelse utan möjlighet till genmäle från företrädare av andra åsiktsriktningar. Sökaren torgför utan redaktionell värdering eller betygsättning de mest skilda uppfattningar och överlåter åt läsaren att anta eller förkasta budskapen efter eget gottfinnande. Det rika sortimentet och neutraliteten är utan tvekan tidningens styrka.

Vad min egen tro beträffar, så är den i det närmaste obefintlig. Jag har ett utpräglat intresse för andliga frågor, men det har hittills inte resulterat i någon övertygelse. I mina bästa stunder accepterar jag dock vissa fundamentala begrepp såsom existensen av en organiserande kraft, vanligen kallad Gud, samt själens odödlighet och reinkarnation. Dessemellan är jag mycket skeptisk och tvivlande. I unga år gick jag hela varvet runt och lyssnade i samfund och frikyrkor, men detta gav inget att bygga vidare på. Så småningom länkades intresset mer och mer in på de ockulta problemen. Jag läste parapsykologiska verk och sökte medlemskap i en spiritualistisk förening. Under seanserna försökte jag årligt lägga bort allt tvivel och i stället vara öppen och mottaglig, men det som meddelades kunde inte leda till någon övertygelse.

Det intressantaste som hänt inom min personliga andliga sektor inträffade för ett par år sedan, då jag genom en bekant fick höra om Martinus. Sedan jag hämtat mig från det första intrycket, som väl närmast hade löjets karaktär, så

orimligt som det hela verkade, sökte jag mera information, och så mycket vågar jag säga, att detta av alla förkunnelser eller snarare förklaringar jag träffat på, är det som jag kan möta med en naturlig resonans. Vad som i första hand tilltalar mig är bl. a. betonandet av tolerans och de logiska förklaringarna till alla fenomen.

Jag är en person som jagar och jagas i den moderna civilisationens grottekvarn, som liksom flertalet andra stressar efter löneförhöjning, befordran och bättre standard, men som för ett ögonblick ibland stannar till och undrar vart jag är på väg och vad det hela egentligen går ut på.

"DAGNY"

Sökaren intresserar mig mycket. Jag tycker den är väldigt bra upplagd på så sätt att den tar fram tankar från flera olika samfund och rörelser och inte bara görs för en viss trosgrupp. Och jag uppskattar intervjuerna med kända personer inom de olika områdena; de är mycket upplysande.

Jag tillhör inte någon organisation, men jag har i hela mitt liv varit intresserad av sådana ting som Sökaren behandlar, fastän ingen har påverkat mig. Det är väl medfött att man söker och söker och vill ha svar på de stora livsfrågorna, vad livet och döden är, vad det är för mening med allt. Men jag är inte en sån person som bara sitter och fördjupar mig i såna här problem; jag har haft min verksamhet inom skolundervisningen och har levt ett utåtriktat liv som de flesta andra och roat mig.

Var jag själv står nu, vet jag inte riktigt. Jag vill inte räkna mig som någon-ting. Kanske jag lutar åt teosofin. Men jag har en grundmurad övertygelse om att vårt liv inte bara är detta korta ögonblick på jorden, utan att det är fråga om en oändlig kedja av liv, där individen genomgår en utveckling.

Från 40-talet och fram till början av 60-talet höll jag mycket på med tibetansk yoga och den filosofi som är förenad därmed. Under senare år har jag intresserat mig för spiritualismen och varit på

många seanser. Jag tror att kommunikation med andevärlden förekommer, men jag vill inte kalla mig spiritualist. Mycket på seanser kommer nog från mediernas eget inre; och ibland har de förmågan att avläsa tankarna hos seansdeltagarna. Jag tror att det finns både äkta och oäkta budskap från andevärlden. Det är nog äkta kommunikation när det kommer spontant som hos t. ex. Astrid Gilmark; hon är säkert ingen bluff.

STIG HARTMAN

Sökaren är i mitt tycke en av de mest angelägna tidskrifter vi har i Sverige, och det förvånar mig att den inte har en mångdubbelt större läsekrets. Vi som är dess tacksamma läsare, får väl propagera för den mer än vad som görs. De olika synpunkter på trosfrågor som framkommer i spalterna, är oftast intelligent framförda. De öppnar mångas ögon för en mångfald av skenbart oliktankande, som finns. Jag säger med avsikt "skenbart", ty ett 40-årigt studerande av hithörande frågor har lärt mig att alla religioner ytterst har ett gemensamt: tro på ett fortsatt liv efter döden. Därför är det beklagligt med denna misstänksamhet och kallsinnighet som finns gentemot främlingar i tron.

Jag är en 59-årig fotograf, ensamstående (frånskild), värdesätter ett glatt och otvunget liv med umgänge i alla samhällsklasser, lever ett rörligt liv med mycket arbete, har fotograferat och filmat världen runt.

Efter min värnplikt tillbringade jag tre år på sanatorium, och jag tror att den tiden gav mitt liv en viss inriktning, nämligen ett intensivt intresse för de "stora frågorna". På sanatoriet rådde en bisarr umgängeston med en frisk galg-humor som en viktig ingrediens. Det var väl vårt sätt att avtrubba det obehagliga faktum att vi dagligen hade döden på nära håll och att stälsätta oss mot en till synes oundviklig och för tidig död. Vi lärde oss umgås med och skämta om "honom" (döden) som en gammal kompis.

Efter att ha varit en benhårt troende spiritualist med åtskilliga erfarenheter under årens lopp, kom jag slutligen till

den uppfattningen att jag inte behövde denna form av upplysning med många gånger ytterst torftiga kontakter med dem som "gått över". I rättvisans namn måste jag dock erkänna att ett par materialisationsfenomen var mycket remarkabla. Spiritualismen gör i stort sett ingen skada och kan vara till tröst i en stor sorg. Men för mig har den numer endast ett perifert intresse. När vi lärt oss förstå de spiritualistiska fenomenen rätt, tror jag att det blir psykologerna som kan ta åt sig äran av det.

Sedan har jag strövat igenom hela florran av ismer och filosofier endast för att till slut finna att det bästa för en människa är att utan kunskaper i filosofi och utan djuplodande tankegång leva ett liv så som ett fåtal av oss lyckas med, nämligen att sprida enbart glädje omkring sig. Det är min enkla religion.

INGEBORG KJELLIN

Sökarens innehåll intresserar mig. Den passar människor som inte bara har hela sitt tankeliv inriktat på det materiella: bil, pengar, extraknäck, mer betalt — det är mänsklighetens väg utför, grottekvarnen där ingen stannar och tänker, där ingen funderar på begreppen "varför" och "varthän". Kanske har jag också hoppats att genom Sökaren någon gång få kontakt med människor som är inne på mina linjer.

Min tro är att vi människor är ett av djurslagen i Vår Herres hage som fått en själ. Vi är av liknande djurmateriell, men vi har aldrig varit fiskar och groddor etc. — det är bara dumheter. Jag tror också att vi återföds många gånger i olika förhållanden. Vi dras till de ställen och platser där vi har att betala igen skulder eller att utvecklas.

Jag har studerat något yoga. Det finns en sammanslutning i Los Angeles som heter Self-Realization Fellowship. Den är grundad av Yogananda. Detta sällskap utger hans bok Autobiography of a Yogi, som bl. a. innehåller uppgifter om en del underverk, som utbildade yogier kan utföra. Yoganandas andliga resning är av den arten att man känner att man måste lita på hans uppgifter. Man får under läsningens gång klart för sig att vi människor besitter fröet till andliga krafter, som vi ännu inte har utvecklade. I allmänhet är vi alltför onda och materialistiska för att kunna framkalla de krafterna. De är bara några få som kommit tillräckligt långt, så att de kan börja träna.

Har man denna grundsyn, så kommer allt det andra av sig självt. Jag tror på Gud — Skaparen — Världsanden. Jag tror på Kristus, som förkunnade Hans vilja och gav oss kärleksbudet. Jag tror

också att Buddha var utsänd av Gud liksom alla de andra religionsstiftarna, som hjälpt människorna att bli bättre och att lära sig tänka fint och ädelt. Jag tror att jag får betala för mina synder och dumheter — rejält betala — annars betyder det inte utveckling för mig. Prästerna har sålt kristendomen i och med att de erbjuder syndernas förlåtelse. Prästämbetet skall inte vara en födkrok på det sättet som det är. I kyrkan får vi stenar i stället för bröd, för prästen förstår inte religionens innersta väsen utan skänker oss den religion, som prästerna bestämt på sina kyrkomöten.

SIGMUND O:SON LIF OCH AGNETA ROSÉN

Er lilla tidning är bra och framför allt neutral. Det är mycket viktigt att behålla sin neutralitet, när man söker, för när man minst anar det kan sanningen uppenbaras.

Vi hade båda sökt i årtal men ständigt blivit förvirrade, tills det hände att vi mötte oöverstigliga hinder i vår dagliga sysselsättning (affärssammanhang). Genom olika händelser slogs hela vår utkomst i spillror, och vi blev båda utan möjligheter att försörja oss själva.

Då bad vi för våra liv, bad Gud förkorta våra lidanden, göra vad som helst för oss!

Nu inträffade något som sköt alla våra tvivel åt sidan och gav oss vägledning, som var underbar. Vi insåg hur fel människorna lever, som kämpar sin bittra kamp, när de har Gud inom sig själva, bara de vill överlämna sig. Vi insåg att det är av motgångarna som vi människor måste fostras så att vi förstår att det inte är av egen kraft som vi uträttar saker och ting. Vi upptäckte att Gud finns inom oss själva och att vi har fått en gudomlig vägledning, som verkar genom vårt undermedvetna och kan varna oss för faror eller leda oss till framgång. Det gäller bara att rena sig själv och överlämna sig i Guds händer, så blir man lika väl omhändertagen som av en kärleksfull förälder.

Meditationen är en väg att få tala med sin andliga ledare genom det undermedvetna, men det gäller att välja rätt meditationsteknik. Bönen är också en kraft att räkna med; den kan stärka både en själv och andra. I den luft vi andas finns stärkande krafter som vi dåligt tillvaratar. I naturen, i sol och skönhet finns liknande energialstrande faktorer.

Allt detta och mera därtill upptäckte vi i den stund då enkel havregrynsgröt var lyxkost. Vi fick lov att tacka Gud för att vi hade mat alls.

I detta läge fick vi en underbar kon-

takt med "andra sidan", som sedan dess inte svikit oss utan väglett oss, bit för bit, mot allt lyckligare leverne. Vi hade ingen samhörighet med någon rörelse, ingen egen "spiritualistisk" erfarenhet, vi var neutrala som Sökaren och två helt vanliga utblottade människor som överlämnade sig själva till Gud. Vi fick en fantastisk vägledning, och vi vill bistå våra medmänniskor i fortsättningen. På uppdrag av våra kontakter på "andra sidan", som bevisade för oss att livet existerar där och är mycket trevligt för dem som i jordelivet funnit sanningen, kommer vi att sammanställa en kurs i mänskligt uppbyggande och energialstrande syfte, som kan motverka sjukdomar och göra människorna friare och lyckligare. Kursen sammanställs alltså på uppdrag av "andra sidan", och vi vill poängtera att den inte är vårt eget verk. Den har sammanställts av människor i en annan tillvaro, som vanligen är osynlig för oss. Dessa världsmedborgare vill genom denna kurs medverka till ökad kärlek och insikt hos sina i materien levande medmänniskor.

De av Sökarens läsare som vill ta del av kursen, får första kursbrevet gratis, om de går med i den lilla förening, där vi själva är medlemmar. Sänd bara inträdesavgiften kronor 15:— till föreningens postgiro 55 50 08-2. Föreningens namn och adress: LIVSGNISTAN, Box 6159, 102 33 Stockholm 6.

HELENE LÖNDAHL

Som pensionerad frälsningsofficer och f. d. missionär i Brasilien har jag under de senaste åren försökt sätta mig in i vad som håller på att ske, när det gäller spridandet av afro-brasilianska religioner. Detta har bl. a. fört mig in på områden som den parapsykologiska forskningen sysslar med, och jag har prenumererat på Sökaren för att orientera mig om strömningarna inom detta ämnesområde i Sverige.

Bernhard Hegardt skriver i Sökaren nr 4 i år om en profet som i ett av de många av romarna underkuvade länderna gick omkring och förkunnade en hjälplös och världsfrämmande lära om kärlek till Gud och nästan. "Några sekler senare låg det mäktiga romarriket i ruiner. — — Men ur den lära som den ensamme profeten förkunnade, växte en ny världsreligion, som blev den inspirerande kraften till hela vår västerländska kultur och civilisation."

Även jag kan vittna att jag fått ösa ur denna inspirationskälla. En Kristusupplevelse i ungdomen har präglat min livs-åskådning och filosofi tills i dag.

Fastän jag aldrig har tvivlat på Guds existens, var min tro en gång inkapslad

i ett till synes livlöst hölje. Min kristus-upplevelse kan jämföras med öppnandet av blinda ögon. Synorganen fanns, men deras funktion var hämmad. Mötet med Kristus resulterade i att jag kom att se honom och det han representerar på ett andligt sätt, i en andlig dimension. Det blev också klart för mig att enbart anden kan utgrunda och tolka det som är andligt. För intellektet är fortfarande läran om den korsfäste och uppståndne Kristus en dårskap, men för mig blev det en kraft till tro, till frälsning, till en ny livsåskådning och till ett annorlunda liv än jag kunnat drömma om.

"Nåd" tycks för många vara ett ofattbart och oacceptabelt religiöst begrepp. För mig har det blivit grunden för hela mitt trosliv.

Döden och vad som finns på andra sidan har jag egentligen aldrig bekymrat mig så mycket om. Men jag tror på ett liv efter döden. Paulus talar om att vi har en andlig såväl som en fysisk kropp. Jag tror att den andliga kroppen, av Paulus också kallad "den himmelska kroppen", skall uppstå ur den fysiska.

Många människors sista ord inför döden är vittnesbörd om underbara synupplevelser. Ett sådant vittnesbörd kan jag citera från boken "Vårt hem var ett härlägar", 1965. Fru Astrid Albinsson skriver om sin mor, frälsningsofficeren Augusta Hammar: "Några timmar innan hon 'hemförlovades', som det så vackert heter på arméspråk, vinkade hon glatt. Hon såg något som vi inte såg. 'Ja, jag kommer', ropade hon, varefter hon pekade häpen och nästan förtummad på papas och systrarnas fotografi."

Jag tror att döden skall innebära att komma hem, att slutet markeras på det främlingskap som mitt andliga jag upplever här — inte ett kretslopp av nya födelser och nytt främlingskap utan en evig andlig tillvaro i harmoni.

Min bön inför döden: Herre, låt mig mognas för skörden!

CHRISTER VON ROSEN

Jag tyckte tidigare att det var en väldigt viktig fråga vad som kan vara sant i allt det som de ockulta rörelserna påstår om livet efter döden, reinkarnationen, karmalagen o. s. v. Men jag är inte längre särskilt intresserad av dessa frågor. Det är alltför dimmigt, och jag kom inte heller fram till någon bergfast övertygelse. Jag känner mig litet grann som den "lille och klene artisten" i Nils Ferlins dikt Getsemane:

Gud har i sin fotografiateljé ett mörkrum som heter Getsemane. Där växer det klara bilder fram för den som är lugn och allvarsam.

Men den som är rädd — för köld och ris, får aldrig en blomst i paradiset. ... Till aska kom han men aldrig brand och månen ler åt hans tomma hand. Ty den som är rädd för Getsemane har ingenting alls att få eller ge.

Kanske Ferlin bl. a. menar att för den som inte kan hjälpa och tjäna sina medmänniskor helhjärtat är också porten till himmelens härlighet stängd. — Men den otillfredsställda längtan till ett bättre, "rikare" och friare liv finns kvar. Den längtan är i alla fall en realitet. För något år sedan målade jag en tavla vars titel i sin längd är något komisk: "Jag är invävd i ett socialt, ekonomiskt, politiskt, biologiskt, psykologiskt, religiöst och kosmologiskt mönster, som för mig till största delen är okänt, oöverskådligt och obegripligt". Det är nog mycket små bitar i det mönstret som är kända ens för vetenskapen. Tavlan misslyckades naturligtvis. Ämnet är alltför stort och svårt. En besk realism är lätt att rekommendera åt andra men är förstås nödvändig om man vill förstå något av livet här och nu. Det är f. ö. denna strävan efter realism på det religiösa området som gör Sökaren till en intressant tidskrift.

TOM ROSÉN

Vi har en gemensam vän: Agne Windmark. 1938 fick jag tag på några exemplar av hans tidning "Frisksport", och jag fann där i frisksportiden något som jag sökt redan som pojke. — För några år sedan var Agne redaktör för tidskriften "Vegetarianen", och jag var då medlem av Svenska Vegetariska Föreningens styrelse. Bekantskapen med Agne gjorde att jag fick kännedom om kursverksamheten på Kosmos Feriehem i Varnhem. Där läste jag Sökaren.

Min hobby är "människan och hennes livsbetingelser", och detta innebär ett sökande efter alla de bitar som ingår i pusslet människan. Med sin mångsidighet i fråga om artiklar om människans andliga värld öppnade Sökaren för mig vägar till en mycket berikande litteratur om dessa spörsmål.

Har pusslet människan blivit färdigt för mig? På det måste jag svara nej. Mycket återstår ännu, så mitt sökande fortsätter nog livet ut.

Vad jag tror på? Jo, bibeln och dess lära utgör en av hörnstenarna. Mitt sökande nu gäller, om det finns något samband mellan bibelns lära och de andra religionerna. Det ser lovande ut. Om dagens människor skall klara av sina problem, är det nödvändigt att detta samband klarlägges och omtalas för alla

människor. Vi har alla en och samma Gud, men vi ger honom olika namn. Många människor i dagens samhälle hungrar efter en tro. Därför behöver vi många sökare, som kan tillfredsställa denna hunger.

IVAR WALLENSTEEN

Det finns en tänkare som jag sätter mycket högt och som gjort ett djupt intryck på mig: den judiske religionsfilosofen Martin Buber, som avled 1965. På 20-talet gav han på tyska ut den lilla skriften "Jag och Du"; den utkom i svensk översättning först på 60-talet. Jag har läst den många gånger, och den har fascinerat mig mer än någon annan bok under de senaste årtiondena.

Buber visar att människan lever i två världar: "det-världen" och "du-världen". Hon upplever två verklighetsrelationer: jag-det och jag-du. Den första relationen är den mellan subjekt och objekt, den andra mellan två med varandra kommunicerande subjekt. Jag-du-relationen är för honom den avgörande och meningsfyllda verklighetskontakten och anger förhållandet till det gudomliga och till människorna men också till den materiella verkligheten.

Allt verkligt liv är möte, säger Buber. Dialogen blir den viktigaste av alla andliga livsformer. En människas liksom en kulturs liv bestäms av förmågan till en sådan dialog. Buber har upptäckt en tillbakagång av förmågan att kommunicera. Vår tid har icke lyckats vidmakthålla den levande, meningsfyllda dialogen mellan människor och grupper. Språket har vulgariserats genom propaganda och schablontänkande, nyhetsförmedlingen har förtyligats i sensationens tecken.

Bubers stora fråga är: hur skall människan finna sig själv? "Jag" blir till och förverkligas i förhållande till Duet. Utan du intet jag. Denna du-relation kan vi uppleva på tre plan: i vårt förhållande till naturen, i vårt liv med våra medmänniskor och i vårt liv med den andliga världen, vårt gudsförhållande. Varje "Du" som vi står i växelverkan eller dialog med, är så att säga en bild av det stora "Du" som vi kallar Gud, som visserligen inte i vanlig mening är någon personlighet men till vars oändliga attribut även hör personlighet. Gud möter oss i vår dagliga gärning, i vårt förhållande till medmänniskorna; vi upplever honom genom dem och ser honom så att säga genom dem som medium. "Genom varje beröring med ett Du, rör Duets andedräkt, det är det eviga livet, vid oss..." — "Den som älskar en kvinna på det sättet att han gör hennes liv närvarande i sitt eget, får erfara att Duet i (Forts. på sid. 17)

OLOF THORBORGS ODE TILL KVINNAN

Få författare har skrivit ett vackrare ode till kvinnan än Olof Thorborg i kapitlet "Min färdkamrat" i sin välskrivna, dramatiska självbiografi "PÅ HÖGRE UPPDRAG". Ett fåtal unika restex. av denna bok erbjuder han nu fritt till Sökarens läsare, som beställer hans nya uppmärksammade dikt- och prosabok "OBJUDEN GÄST" eller hans tidigare diktbok "BERGEN SKALL SJUNGA". Tag detta enastående tillfälle att skaffa skönlitteratur på högt andligt plan — för högläsning och inre samling!

"BERGEN SKALL SJUNGA..." Diktbok. 12:50 hft., 16:— inb. "OBJUDEN GÄST", dikt och prosa. 15:—.

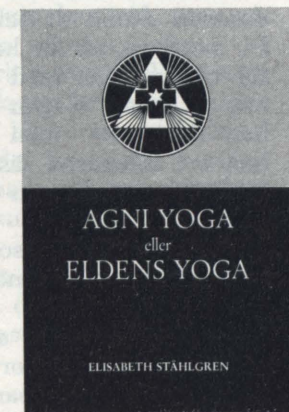
VÅR JORD PÅ KATASTROFKURS?

I sin "Tolkning av Johannes' Uppenbarelse" visar El. Ståhlgren hur vår förgiftning av jorden, vår ensidiga materialism, vår lek med förintelsevapen, satelliter m.m. utmanar de jordkatastrofer som varslats bl. a. i Johannes Uppenbarelse. Ändå leder boken till nytt hopp: "Att befrias betyder att leva på nytt sätt, att inte känna oro och ångslan." 200 sid. Omsl. i guld & rött. 26:— + moms.

I "Evighet — Oändlighet" har förf. gjort högsta andliga kunskap tillgänglig för dem som målmedvetet vill verka på sitt eget och tillvarons höjande. Genial, djuplodande bok, som öppnar dörr efter dörr till de andliga världarna. 146 sid. 22:— + moms.

Läs också förf:s första, grundläggande verk, "Agni Yoga eller Eldens Yoga". Ett inträngande i den kosmiska kunskapen. Nu i ny, stilfull upplaga. 120 sid. 16:— + moms.

"DEN BÄSTA HÄLSOBOK som någonsin skrivits..."

Så beskrev Dr. J. E. Barker, Englands främste läkare/förf., Are Waerlands stora genombrottsbok "I SJUKDOMARNAS HÄXKITTEL". Nu i numrerad (1—300) Minnesupplaga, stilfullt band m. guldtryck och bästa Waerland-fotot samt namnt. i faksimile. Kr. 50:— + m. (Obs. Stor konsttrycksplansch av Are W. med hans bästa sentenser medf. fritt. Värde kr. 10:—).

Samma bok i häftat utförande 25:50
Hälsans Handbok av Are Waerland. "För friska, som inte vill bli sjuka..." 10:50
Den stora livsharmonin. Are W:s bästa uppsatser samlade! 10:35
Naturläkekonstens bok — av Ebba Waerland. Världsberömd modern hälsolära, 3:e uppl. 14:50

EN STOR NATURLÄKARES TESTAMENTE...

Den geniale naturläkaren Hjalmar Löfgren, som räknade många läkare bland vänner och patienter, samlade i sin bok ORSAK OCH VERKAN sitt rika vetande om naturenliga behandlingsmetoder för våra vanliga sjukdomar (även psykiska sådana), från A (astma) till Ö (ögonsjukdomar). Han var en mästare i chiropraktik men behärskade också ögondiagnos, homeopati, el-terapi, yoga, vegetarism och örtläkekonst. Han skrev om filosofiska och andliga frågor, spiritism och strålningsfenomen, var i mångt före sin tid. Ett fåtal ex av denna märkliga bok (ord. pris 25:—) säljs NU till förmånspris 15:— (+ m.) till denna tidskrifts läsare.

Stort format 208 s. NU 15:— (fört 25:—) + m.

BOKGÅVOR TILL SÖKARE

Obs. vid samt. best. för min. 55:— (förutom Thorborgsböckerna) med-sändes fritt 1 ex av "Konsten att leva länge", boken om Kaukasus vitala 150-åringar. (Värde kr. 16:50.) Vid best. för min. 30:— "Det vitala problemet" (v. 12:50), djuplodande bok i livskonst.

SKRIV ELLER RING I DAG: REFORM-FÖRLAGET

Box 16 186, 103 24 STOCKHOLM 16 Tel. 08/766 26 82. Obs. Böckerna sänds mot pf + moms & porto! Hänvisa till Sökarens annons!

I förförre numret berättade Sune Stigsjö om sina experiment med Olle Jönsson, varunder han såg "naturlagarna" sättas ur spel.

Här några

ANDRA OM JÖNSSON

TRUXA

Erik Truxa är en skicklig illusionist. Och tillsammans åstadkommer makarna Truxa vad som tycks vara klärvoajans, eller kanske snarare telepati: Gulli kan t. ex. med förbundna ögon ange namn och nummer på ett körkort, som hennes man håller i handen. Men det anses vara blott imiterad ESP, och man har bl. a. gissat att någon form av kodsystem används.

Ingen har väl verkligen kunnat förklara Gulli Truxas fenomenala förmåga till skenbar klärvoajans. Professor Olle Holmberg anser att det måste röra sig om tricks — och hans motivering är att uppvisningarna aldrig misslyckas! Äkta "medier" kan lyckas till en viss del, men de är inte ofelbara.

Hur gör nu paret Truxa? Ser fru Gulli genom ögonbindeln? Hon säger att hon "kan svära inför allt heligt" att det gör hon inte. Innehåller hennes örhängen en radiomottagare? Erik säger att "det är bra så länge det finns folk som tror att Gulli har en radiomottagare i örhängena eller att vi har något mystiskt teckensystem med handrörelser, för det hjälper till att hålla diskussionen kring oss igång". Man kunde annars tänka sig att Erik har en sändare i slipsen och medelst s. k. buktaleri, d. v. s. viskningar utan munrörelser, överför meddelanden till sin fru via en mottagare i örhängena, men troligen är den hypotesen oriktig, ty sådana viskningar skulle säkerligen uppfattas av omkringvarande personer, som ibland finns på mycket nära håll.

Kodsystem med ord är en annan hypotes. Men ingen har lyckats hitta något dolt språk i deras muntliga kommunikationer på scenen. De ord Erik Truxa säger är mycket få och enkla.

ESP-hypotesen, d. v. s. tanken att det är äkta telepati, har kanske inte så många förespråkare, men vi tycker inte idén är orimlig att det finns någon speciell likhet i makarna

Truxas respektiva hjärnor så att Gulli "hör" sin mans tankar. Eventuellt kan äkta tankeläsning i så fall hjälpas på traven av något enkelt tecken.

Emellertid tror Erik Truxa inte på en annan mirakelman — som ger sig ut för att åstadkomma äkta fenomen — nämligen Olle Jönsson. I en intervju för Folket i Eskilstuna 23.3.71 säger han:

— Olle är en stor bluff. Jag avslöjade honom för många år sen! Det är bedrägligt att t. o. m. anse de forskare säger sig tro på honom.

Truxa berättar att en gång när Jönsson skulle ut och leta rätt på en mördare, så lät han fotografera sig tillsammans med fjärdingsmannen på orten. Någon mördare fann han aldrig — men senare kunde han i tidningarna läsa att det var fjärdingsmannen som var mördaren!

Vi skrev till Jönsson, som är bosatt i USA, och nämnde Truxas omdöme. O. J. svarade:

— Det har visat sig upprepade gånger att människor med mycket liten förståelse för parapsykologi är de första att uttala sig om ett fenomenens existens. Tyvärr har jag endast träffat Truxa helt flyktigt ett par gånger i Stockholm, så jag förstår inte vad det är för avslöjande han talar om. Det fordras åratals studier och experiment för att utröna dylika fenomen. Kanske han tänker på s. k. uppvärmningsförsök? Truxa är säkerligen en skicklig trollerikonstnär med sina sinnrika kodsystém, men när det gäller parapsykologi, avslöjar hans uttalanden att han ingenting känner till. Jag har blivit testad vid 100-procentigt vattentäta experiment tusentals gånger, både av skickliga trollerikonstnärer och vetenskapsmän från alla delar av världen.

Om det som Jönsson utan att ge närmare informationer kallar "uppvärmningsförsök", skriver Olle Holmberg i "Den osannolika verkligheten": "Han förklarar leende sitt fusk på olika sätt: han behöver vär-

ma upp sig i början av en seans, inge åskådarna förtroende, ge dem de sensationer som de är ute efter, och själv spara den koncentration som kan ge honom huvudvärk till de gånger då den behövs" (sid. 138, första upplagan).

Holmberg skriver också att forskarna i Amerika blev irriterade på Jönsson för att han så ofta fuska de.

LAURENT

I "Årsbok för kristen humanism" 1969 har tre herrar Laurent en recension av Holmbergs "Den osannolika verkligheten". De diskuterar där ingående Olle Jönssons exceptionella färdigheter, som de bevitnat och som i synnerhet professor Torbern Laurent studerat.

De berättar att Jönsson alltid gjorde sina försök med telekinesi (benämns även psykikinesi, PK), d. v. s. att med tanken påverka fysiska föremål, i mörker och under musik, vilket naturligtvis försvårade både syn- och hörselkontroll. "Trots detta kunde fusk uppåtgå. Därmed nog sagt om telekinesi."

Herrarna Laurent menar att Olle Jönsson inte har någon ESP- eller PK-förmåga, utan att han i stället är en skicklig illusionist och hypnotisör, som förvänder synen på åskådarna. Han blockerar deras minnesregistrering, så att de omedelbart glömmar vad de hört eller sett och i stället upplever ett nytt påståendet som ett minne eller upplever sinnesförmågelser (hallucinationer) utan yttre retning. De tolkar vid kortgissningsexperiment det slutligen uppvisade kortet som det rätta, även om det inte är det.

För att undgå suggestionens inflytande konstruerade professor Laurent på sin tid en s. k. robotsekreterare, en apparat som automatiskt registrerar resultat vid experiment av Rhine-typ. Författarna meddelar att många "medier" har testats med denna apparat, bl. a.

Olle Jönsson och "fjärrskådare Karlsson". "I samtliga fall har endast rena slumpresultat erhållits." Av (bl. a.) detta drar de slutsatsen att "Rhine inte förstått att gardera sig mot suggestionens inflytande i sina experiment".

Vid ett tillfälle såg professor Torbern Laurent Jönsson göra kortkonster av den typ han är specialist på. Vi läser: "Olle Jönsson bad en av de närvarande att nämna ett spelkort vilket som helst. Jag vill minnas att han sade spaderdam. Jag hade med mig en egen kortlek, som jag lagt på bordet framför mig, och Olle Jönsson frågade min fru i vilken ordningsföljd spaderdam skulle komma fram ur min kortlek. Hon föreslog som nr 17. Slutligen bad Olle Jönsson mig att blanda min kortlek väl och därefter taga upp 17 kort. Jag har aldrig förr blandat en kortlek så väl. Därefter tog jag ett kort i taget, lade det på bordet, och det 17:e kortet var spaderdam. Försöket upprepades ännu en gång med lika gott resultat. När jag några dagar senare tänkte över saken, fann jag det troligast, att det påtänkta kortet inte var spaderdam men att Olle Jönsson med hypnos fått oss att tro detta."

Författarna stöder sin suggestionshypotes på resultat av försök där manipulation med minnesfunktionen varit omöjlig och där inga träffar erhållits. Jönsson fick bl. a. på ogenomskinliga kuvert skriva vilket kort han ansåg fanns i kuvertet. Sedan fotograferades det framtagna kortet tillsammans med Jönssons anteckning. Dessa försök misslyckades. Och författarna uppger att "så fort man vidtar fullt effektiva kontrollåtgärder misslyckas försöken". Detta ledde Torbern Laurent till att lägga fram suggestionshypotesen såsom slutresultat.

Man måste här invända att hypotesen tydligen ändå inte har testats på ett tillfredsställande sätt. Man borde förstas utan Jönssons vetenskap ha gjort anteckningar om vilket kort han först talade om och senare kontrollerat om detta överensstämde med det kort som till sist visades. Om det verkligen kunde påvisas att det inte var samma kort trots att de närvarande trodde detta, då hade man erhållit ett verkligt gott underlag för suggestionshypotesen.

Vi anser hypotesen intressant men ännu obekräftad och inte övertygande. De svårigheter den är behäftad med kan illustreras av bl. a. följande, som de tre Laurent skri-

ver: "Enligt vår erfarenhet är deltagarna i hans seanser heller aldrig oense om det faktiska utfallet av något enskilt försök — antingen betraktas det som lyckat av samtliga eller som misslyckat av samtliga. Suggestionshypotesen förutsätter därför att Olle Jönsson har effektiv kontroll över samtliga deltagare; något som möjligen kunde anses strida mot det faktum, att misslyckade försök är vanliga även i de mest lyckade försöksserier. Man får emellertid inte glömma att misslyckanden i och för sig är lätta att simulera."

En undran: varför skulle Jönsson, om han är en sällsynt begåvad hypnotisör och illusionist (och inget annat) ideligen ställa sig till forskares förfogande med det (i så fall) falska påståendet att prestera äkta paranormala fenomen, och även mötas av tvivel och hån — i stället för att sätta en ära i att vara en framstående illusionist och tjäna pengar på det? Det finns psykologiska svårigheter med herrarna Laurents hypotes.

Parapsykologin har väl, som artikelförfattarna nämner, främst två alternativa förklaringar till fenomen av det här slaget: antingen kunde Jönsson styra blandningen av kortleken så att det kort man bestämt sig för, hamnade på utsedd plats, eller också kunde han förutse var kortet efter blandningen skulle hamna i leken och sedan telepatiskt överföra detta till den person som skulle bestämma ordningen.

SÖKARE

(forts.)

hennes ögon låter honom skåda in i en stråle av det eviga Duet..." Kärlek är ett jags ansvar för ett Du.

Men det är människans tragedi att "du-världen" förvandlas till en det-värld, där människorna blir ting bland tingen. Buber menar inte att det-världen är något negativt i sig, men det är ödesdigert när den breder ut sig på bekostnad av du-världen. Det-världen växer oupphörligt, kunskaperna, tekniken etc., men samtidigt minskar förmågan till Du-relationer. Följden blir en avhumanisering, känslor av vanmakt, tomhet, meningslöshet.

Religion är att leva i du-relationens värld. Det är liv, det är andakt, det är dialog.

ANDREW WALTER

Det började 1950, när jag vid en mellanlandning i Köpenhamn på väg till Paris hittade boken "Flying saucers are real", där major Donald E. Keyhoe skriver om de flygande tefaten att de är observatörer från någon annan planet eller andra planeter. Jag blev så fängslad att jag läste denna bok mer än jag tittade på Paris. Sedan dess har jag följt med i UFO-litteraturen och har väl nu en dryg hyllmeter skrifter i ämnet.

Jag tycker att många UFO-tidskrifter ägnar sig för mycket åt att bevisa rymdskeppens realitet och åt vittnens utsagor om vad de sett och upplevt. Jag anser att det är tillräckligt bevisat att vi har dessa besök av "rymdmänniskor". För min del hoppas jag att det så snart som möjligt kan bli officiella kontakter mellan oss jordbor och de besökande främlingarna. Jag skulle gärna vilja veta mer om människans, jordens och andra planeters tidigare historia, innan jag dör.

Det är för mig en rimlig tanke att människan kommit till jorden från andra himlakroppar, som tidigare än den här planeten befolkats av människor, att människans ursprung kanske går miljoner eller miljarder år tillbaka och att hon nu befolkar Vintergatan och även andra galaxer samt att jordmänniskan hjälps och bevakas av sina släktingar från andra världar. — Jag kan också väl tänka mig att våra stora män, såsom Jesus, Leonardo da Vinci, Muhammed m. fl. kommit till jorden som barn eller fötts här för att hjälpa oss i vår utveckling.

Min tolkning av UFO-fenomenet går mest i linje med vad George Adamski, Dan Fry och liknande författare har skrivit. Mycket av vad Adamski berättade och som ansågs vara lögn har ju sedan bekräftats från andra håll.

Det finns många övertygande UFO-händelser, t. ex. fallet kapten Mantel, samt en del luftcirkusar, bl. a. över Washington. Det kan hända att många regeringar vet vad som pågår men att de för en tystnadspolitik av rädsla för panik och allvarliga störningar inom handel, industri, kommunikationer o. dyl.

Jag är inte religiöst troende, men jag tror på reinkarnationen. Förr hade jag den uppfattningen att vi människor bara var som myror i en myrstack, vilka beskäftigt sysslade med en massa saker utan djupare mening. Men nu är ju det här med återfödelse, rymdskepp m.m. litet uppmuntrande.

Människans inbillning var i det förflutna aldrig stor nog att föreställa sig det slags framtid som faktiskt blev verklighet.

C. F. von Weizäcker

SAMTAL MED ETT MEDIUM

Elsa Johanna Lundbäck, innehavare av en skrivbyrå i Gävle, är "synsk", som det hette förr i tiden; "medial" kallar man det nu. Vid ett telefonsamtal svarade hon på några frågor om sin medialitet.

— Elsa Johanna, hur förnimmer du kontakten med de levande döda? Du säger att du "ser" dem...

— Ja, de dödas skepnader finns där plötsligt — de byggs inte upp ur någon sky eller dimma. Jag ser dem tydligt men litet grand som i halvkymning. Ibland framträder de så klart att jag skulle vilja gå fram och ta dem i hand. Jag ser först helheten och lägger därefter märke till detaljer, t. ex. mönstret i en slips — precis som när man träffar en levande människa. En gång när jag mötte min döde svärfar på Norra Strandgatan i Gävle, var han så tydlig att jag var tvungen stanna. Han såg mig och följde mig hem.

— Ni lever liksom i samma värld, du och de döda; ni ser varandra och talar med varandra?

— Ja.

— Har du varit i sällskap med någon som sett samma som du?

— En gång i Högalids kolumbarium i Stockholm, dit jag kom tillsammans med min andra man för att placera blommor vid min första mans nisch, fick jag se min första man komma glidande förbi oss. Då sa min andra man: "Såg du?" Och sedan jämförde vi våra intryck av honom — vi hade båda sett honom likadan.

— Ni har pratats vid över gränsen, förstår jag. Vad har de sagt om förhållandena på andra sidan? Vad sysselsätter sig de döda med?

— Det förefaller som om de sys-

Professor J. B. Rhine: "Många har funnit skälen för andlig fortlevnad tillräckligt starka för att de personligen skall acceptera denna tro, men de mera samvetsgranna och bättre informerade tycks vara ense om att inget verkligt vetenskapligt bevis ännu har blivit rapporterat rörande okroppsliga personliga väsen." (Från Garrett, Does Man Survive Death? 1957.)

selsätter sig med sin egen utveckling. Och de hjälper oss som är kvar här nere på jorden. Min första man talade om — via medial kontakt — att när min andra man har gått över gränsen — de är nu båda döda — så skulle de två tillsammans vänta på mig. Sådant kan man ju inte tänka sig här på jorden, men på andra sidan finns ingen svartsjuka eller småsinthet så som här. Min första man välsignade förbindelsen mellan min andra man och mig. Han såg att vi passade ihop.

— Ett äktenskap upplöses alltså på andra sidan?

— Ja, det återstår bara ett samband som mellan vilka människor som helst som tyckt om varandra. Känslan av äganderätt försvinner.

— Vad säger de mera om sin situation?

— Jo, att de, som skilts från de levande, bara har dött till kroppen och att själen lever vidare i olika former i evighet. Men en tid — olika för olika individer — får de vara i sina kära efterlämnades närhet och följer dem steg för steg. De läser våra tankar; vi har inga hemligheter för dem. Ofta är de väldigt ledsna över att de inte kan komma i kontakt med oss.

— Vad händer med dem sedan?

— De säger att de går mot en ny tillvaro, men om den får de veta så litet. Men varenda stjärna i Vintergatan är omgiven av planeter, och där finns många, många med förutsättningar för liv... "Hur våra själar kommer dit är en högst märklig parafysisk företeelse. Vi kan födas där på nytt, men vad vet vi om tideräkningen? Det ofärdiga måste utvecklas på nytt, det måste komma tillbaka i tiden. Det kanske kommer till ett historiskt skede jämförbart med stenåldern, medan det lyckligt utvecklade når högre nivåer." — Så hörde min andra man min första

man berätta från andra sidan.

— Hur ser det ut i andevärlden? Finns det t. ex. byggnader som hos oss?

— Det har de inte sagt något om. Men de har talat om att tidsbegreppet inte existerar hos dem.

— Är kontakten med den andra sidan ingenting som du kan tvivla på? Kan den inte vara en illusion? I trans- eller halvtranstillstånd äger ju medvetandet en ESP-förmåga som man inte vet gränserna för. Du tror inte det kan vara fråga om något illusionsnummer av det undermedvetna, som skapar dessa bilder?

— Forskningen på det här området har inte nått så långt att någon bestämt kan säga vad det är som händer. Men när vetenskapen kan lägga fram mera exakta rön, omprövar jag kanske min mening. Jag är inte fastlåst i någon uppfattning. — Men låt mig berätta om en "syn"! I en stuga i gästrikeskogarna hade folk hört mystiska steg i en trappa, men ingen visste vem det kunde vara som gick där. Jag såg inte mannen, men plötsligt visste jag en del om honom, så att jag kunde beskriva honom i detalj. Jag frågade några personer som var från trakten, vem det kunde vara. "Ja, men det är ju gubben J.", fick jag höra. "Han dog för ungefär 40 år sen. Han var ju världens snällaste människa. Vad kan han ha gjort för ont, eftersom han går igen?" Men jag sa då att han behöver inte ha gjort något ont alls; han kanske bara sökte efter någonting eller...

— Sedan jag fått veta ungefär när han levat och vad han hette i efternamn, ringde jag till pastorsexpeditionen och bad om uppgifter om en person som hette J. och hade dött för ett fyrtiotal år sedan. På pastorsexpeditionen satt en dam som var mycket intresserad av bygden; hon gav mig upplysningar om man-

nen och kände igen honom på min beskrivning. Jag kunde bl. a. ange hans ungefärliga längd, hur han var klädd, färgen på håret och att han var kutryggig.

— Har du aldrig sett och talat till en "avliden" som sedan har visat sig fortfarande vara i livet? Det har ju hänt med andra medier.

— Nej, det har jag nog inte varit med om.

— Du ser både levande och döda. Vilken är skillnaden?

— De döda kommer spontant, och jag kan inte "framkalla" dem. Men de levande ser jag genom att jag medvetet förflyttar mig till dem. Jag befinner mig då med mitt medvetande på den plats där de för tillfället vistas, och iakttar dem där. Men jag går ogärna och hälsar på människor på det sättet, om de inte har bett mig om det, eftersom det vore ett intrång i deras privatliv.

— Stämmer sådana här syner alltid med verkligheten?

— Det har hänt att jag misstagit mig någon gång. — En kvinnlig vän brukade säga åt mig: "Kom hit och sitt hos mig på sängkanten, så att jag somnar!" Hon ser mig, när jag kommer, för hon är medial själv. En dag frågade hon mig vad hon hade haft på sig, nattlinne eller pyjamas. Jag sa att hon haft ett blått nattlinne, och då svarade hon att det varit en gul pyjamas, men innan hon gått och lagt sig hade hon stått med det blå nattlinnet i handen och tänkt sätta det på sig, men så hade hon tyckt att det varit så kallt att hon tagit en gul flanellpyjamas i stället.

— Hur går det till att göra en sådan astral resa? Är det svårt?

— Nej, svårt tycker jag inte det är, men det fordras ju träning. Jag sätter mig ned och kopplar av och anropar den som jag vill ha kontakt med, och därefter ser jag hela sceneriet framför mig.

— Du går aldrig i trans?

— När jag ser de avlidna, befinner jag mig i något slags vakentrans. Jag ser omgivningen runt omkring mig. När jag t. ex. såg Wanda Gyllenstiernas farmor på Kockenshus slott, då stod vi i köket i neonbelysning. Wanda Gyllenstierna stod bredvid mig, och jag beskrev för henne hur den kvinna såg ut som jag varseblev. Där den döda farmodern stod, finns två köksskåp, men de skåpen existerade inte för mig i den stund då farmodern uppenbarade sig. — Störande ljud i omgivningen brukar också försvinna, när jag "ser".

Eileen Garrett: "Fastän jag haft syner av tusentals 'döda' och har tyckt mig samtala med dem, vet jag ännu inte varifrån dessa meddelanden kommer. Så fastän jag kan bekräfta att dessa mina upplevelser är verkliga, kan jag inte förklara eller tolka dem. Eller rättare — det finns så många tänkbara förklaringar och tolkningar att jag är ur stånd att ge ett kategoriskt svar på frågorna 'hur?' och 'varför?'" (Från Garrett, Does Man Survive Death?)

— Du har ju också fått röster på bandspelare liksom bl. a. Thorlin och Jürgenson?

— Ja, på spökgården i Borgvattnet kom det in tre kvinnoröster, som grälar, på bandet. På ett annat band är det en kvinna som sjunger. Och en gång, när jag satt hemma, var det en mansröst som kom in på bandet och sa "hej!" klart och tydligt. — Men inga speciella budskap har kommit.

— Ser du tomtar och liknande icke-mänskliga varelser?

— Ja, men bara nere i Kullabygden i Skåne. Där tycks vara ett tillhåll för dem. Och det är många andra som sett tomtar också, lugna, sansade, stadiga människor med fötterna på jorden.

— Du har aldrig gjort någon astral utflykt till andevärlden?

— Nej.

AVSLÖJAR HANDSTILEN...

(forts.)

eller förstärker varandra. Men genom att grafologen markerar vissa egenskaper och förbiser andra, åstadkommer han mycket lätt en karikatyr.

Det är också min uppfattning att ett brev som skrivits med avsikten att få handstilen analyserad är otillräckligt underlag för en grafologisk studie. Det bör vara flera skriftprov från skilda tillfällen.

Jag tycker att denna syssla att läsa ut karaktärsegenskaper ur handstilen är diskutabel. Man frågar sig om det inte rör sig om rent psykologiskt charlataneri. Ja, många gånger sker säkerligen intolkningen av psykiska egenskaper i handskriften helt och hållet på det okritiska tänkandets plan. Men jag tycker ändå inte att man skall vända tummen ner för grafologerna. Utförd på ett vettigt sätt kan väl en handstilsanalys i vissa fall ha ett positivt värde. Det kan väl inte vara fel att anlita en grafolog, som man känner förtroende för, om man vill utveckla sin personlighet. Men man skall förstås inte tro att han äger någon mystisk förmåga att med sin konst exakt ange vem man är och vad man bör vara. Sin självkänedom och omdömesförmåga får man aldrig skjuta åt sidan.

OLYCKLIG???

Känner Ni Er besviken med livet? Olycklig, ensam, missanpassad, svag, sjuk eller bara trött och olustig? Då får Ni genom vår nya korrespondenskurs möjligheter att återfinna Er "livsgnista"!!!

Ni blir medlem i vår förening och får första kursbrevet gratis, om Ni insätter inträdesavgiften kr. 15:— på vårt postgirokonto 55 50 08-2.

Önskas informationer, ring Stockholm 08/63 89 57 kl. 9—10 eller 17—18.

FÖRENINGEN LIVSGNISTAN, Box 6159, 102 33 Stockholm 6.

Alltmer populära

manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schuber, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

"EX-AIR FORCE-PILOT MEL NOEL"

Mel Noel är en vacker, välväxt ung amerikan. För några år sedan framträdde han offentligt och berättade om UFO-observationer som han gjort medan han var officer i amerikanska flygvapnet. Han talade också om sin kontakt med professor Narcisco Genovece i Mexiko, vars bror, som en gång hade samarbetat med Marconi, under ledning av marsmänniskor deltog i ett hemligt arbete på ett berg i Argentina med att bygga ett jordiskt flygande tefat. Narcisco Genovece beskrevs som en lärd man, kunnig i engelska, grekiska och tyska språken — en man vars uppgifter måste tas på allvar. Genom sin kontakt med professorn skulle Mel Noel och hans vänner få tillfälle att göra en resa i en rymdfarkost. Detta berättade Noel 1966, och tidskriften Life kopplades in och skulle göra ett reportage genom en frilansjournalist. Rymdresan, som skulle ha startat söder om mexikanska gränsen i december 1966, blev emellertid aldrig av. Mel Noel försvann.

1969 ställde Noel upp i ett utfrågningsprogram i TV. Därvid fick han medge att han i verkligheten inte hette Mel Noel utan Noel Brice Cornwell och att han aldrig varit officer i amerikanska flygvapnet. Han hade en bakgrund bl. a. som försäljare och danslärare.

"PROFESSOR" GENOVECE

Namnet professor Narcisco Genovece är bekant i UFO-intresserade kretsar världen över. Denne man säger sig ha haft förbindelse med besättningsmän på flygande tefat och även besökt planeten Mars.

I början av 1967 reste tre amerikaner till Tijuana, Mexiko, där professor Genovece bor, för att direkt med honom kontrollera ovannämnda Mel Noels uppgifter. De tre var en juris studerande, en NASA-medlem samt en man vid namn Fritz Kron. Den senare berättar i tidskriften Fate, majnumret 1971, att de fann "professorn" i ett gammalt garageliknande hus i ett ytterligt fattigt område. Han var i färd med att sköta en liten tryckpress. Eftersom han enligt Mel Noels uppgifter skulle tala tyska flytande, tilltalade Fritz Kron honom på sitt tyska

modersmål: "Wie geht es Ihnen?" (Hur står det till?) Men det var tydligt att han inte förstod, och med engelska gick det föga bättre, men han gav besökarna ett exemplar av sin bok "I Took a Trip to Mars" (jag tog en tripp till Mars). Kron skänkte honom en flaska sprit och ställde en del frågor till honom. Mel Noel kände han inte till, och frågor rörande rymdbasen i Argentina tycktes han inte förstå. De tog farväl av honom men återkom oväntat några timmar senare och fann honom då raglande omkring berusad. — I verkligheten var han bokbindare, omtalar Kron.

"DOKTOR" STRANGES

En person som en del svenska UFO-intresserade känner till, eftersom han 1967 höll ett par föredrag i (det nu avsmnade) Ifologiska Sällskapet i Stockholm, är dr. Frank E. Stranges.

Stranges har cirka halvdussinet doktorstitlar samt ett antal andra akademiska grader — alltsammans tydligen ett slags skämtartiklar (se Sökaren nr 4—5, 1968). 1963 blev han i Los Angeles dömd för att ha sålt meningslösa och olagliga teologie doktorstitlar. — Stranges är också präst, "reverend", i en egen församling, han har gett ut några böcker om flygande tefat, där han bl. a. berättar om ett möte med en man från Venus, Valiant Thor, och han har gjort en film, "Phenomena 7.7" samt arrangerat UFO-konvent och hållit föreläsningar.

I ett TV-program från Los Angeles visade han en gång upp ett tefats-fotografi som tagits vid White Sands försöksfält av en miss Ella Fortune. Han påstod därvid att det fanns 40 vittnen till händelsen. I verkligheten hade han erhållit fotografiet av APRO:s director Jim Lorenzen med upplysningen att det bara fanns ett vittne, nämligen fotografen.

Men Stranges stolligaste påhitt var när han först på en UFO-kongress 1965 och sedan i TV 1966 visade upp en märklig varelse och påstod att det var en individ från ett flygande tefat. Han sa att det fanns beedigade intyg från folk som sett varelsen kastas ut från en rymdfarkost och att amerikanska och japanska vetenskapsmän hade

undersökt den och medgett att de var förbryllade. — Varelsen lär ha sett mycket egendomlig och ojordisk ut — som en liten förtorkad människa — men flera av TV-titarna kände igen den. Det var en devilfish, ett slags rocka, som finns i tropiska vatten. Torkade sådana säljs som kuriositeter för litet över en femma i vissa mexikanska butiker i Los Angeles. Den för TV-programmet ansvarige fick be titarna om ursäkt i ett kommande program; han menade att Stranges måste vara tokig. — Märkligt är att Stranges själv i en bok två år tidigare hade avslöjat en liknande bluff med en rocka.

(De flesta av ovanstående uppgifter om Noel, Genovece och Stranges är hämtade från tidskriften Fate, USA, en artikel av Fritz Kron.)

Det finns även andra skojare inom UFO-området, t. ex. Howard Menger, Wesley och JoNell Bateman, George Hunt Williamson, Dino Kraspedon och Karl Mekis. I en del fall är det ekonomisk vinning som är syftet bakom bedrägerierna, men när det gäller t. ex. "Mel Noel" är det kanske snarast en sjuklig önskan att vara märkvärdig, som ligger bakom.

NY BOK!

"På gränsen till det okända" av professor Harald K. Schjelderup är en ny utgåva av andra delen med samma namn av "Den dolda människan". Pris 14:50 inkl. moms. Porto tillkommer.

Sökarens postorderbokhandel

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

HEALING!

F. S. Lind
dipl. massör o. sjukgymnast

Klostergatan 31
Örebro

Ring för tidsbeställning
019/11 33 79. Välkomna!

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemmer healing oil", skriv till

Harald Schubert,

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

Det finns stunder av sådan ensamhet att inget ljus är kvar, stunder av ett främlingskap och en övergivenhet som inte kan beskrivas. Världen därute är full av liv, men det är andras liv och man har ingen del i det. Härinne, i det egna självet, är man ensam och det är en ensamhet bortom allt förstånd.

Man viskar förtvivlad "oh Gud", men ordet har ingen klang, det slukas upp av nattens svarta mantel, det kommer inget genljud, inget svar. Då är man verkligen ensam, så ensam att själva ordet "ensamhet" blir ett ord utan mening — för det kan inte täcka vad man känner.

Var är alltings mening, den mening som man nyss trodde på? Den finns ju, man vet att den finns: Liv utan mening kan inte finnas, för liv i sig självt är en mening och liv utan mening skulle vara detsamma som liv utan liv. Men var är meningen? Orden blir tomma, det finns ingenting i dem, de blir till en tunn yta över ett bottenlöst ingenting. Klangen, meningens klang, är borta, tonen ger inget svar ur djupen och hela tillvaron tiger.

Liv efter liv, Gud... liv efter liv — med vad mening? Ingenting alls blir kvar, inte ens stoft, bara plåga. En liten gosses skräckslagna ansikte, vitt uppsparrade ögon, munnen öppen till ett förtvivlat skrik. Känslan då mitt svärd rusar igenom hans lilla kropp. Oh, varför? Kvinnan — hon ligger på knä framför mig och försöker famna min kropp och hon ber, hon vädjar. Mitt grepp i hennes rikt utslagna hår och den rakknivsvassa klingan i min hand — blodet — nej, varför måste det bli så? Det lilla barnet, som kommer utstultande ur det brinnande huset med armarna lyfta, täckande det lilla huvudet. Lansen, som jag vräker fram, kastet in i lågorna. Gud, låt mig slippa det... men det har ändå skett och jag får aldrig glömma.

Du ger mig plågan, för allt kommer ur Dig och jag vet att Du vakar. Men Du svarar inte och min natt är utan klanger, en död natt. Jag är i Skuggan, den stora Döds-skuggan. Men Du skall vara med mig, även när jag vandrar här, för Du är i allt och ingenting kan finnas utan att Din kraft finns i det. Var är Du, varför ger Du mig inte ett svar och en tröst, en strimma av klart ljus genom natten — varför

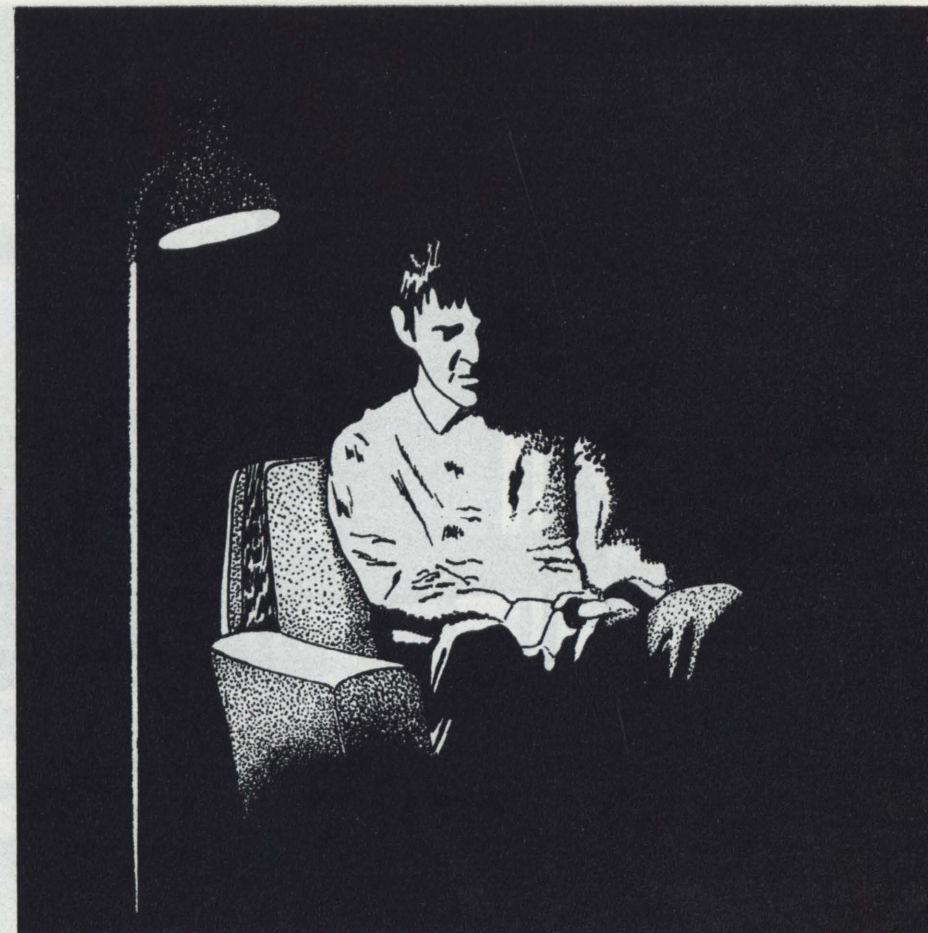

Illustration av författaren

låter Du mig lida för sådant som miljarderna andra har gjort? De minns inte, de går där lugna i sin glömska och känner inga kval för sina tiotusen illgärningar, och ändå har de gjort dem, spillt oskyldigt blod, torterat och dödat. Gud — Du vet ju att jag inte är ensam om att vara mördare. Varför ger Du då plågan till en enda. Jag vet, jag vet, jag försöker inte undfly min skuld, jag erkänner mig skyldig till en grymhet utan like... men jag är ju inte den ende!

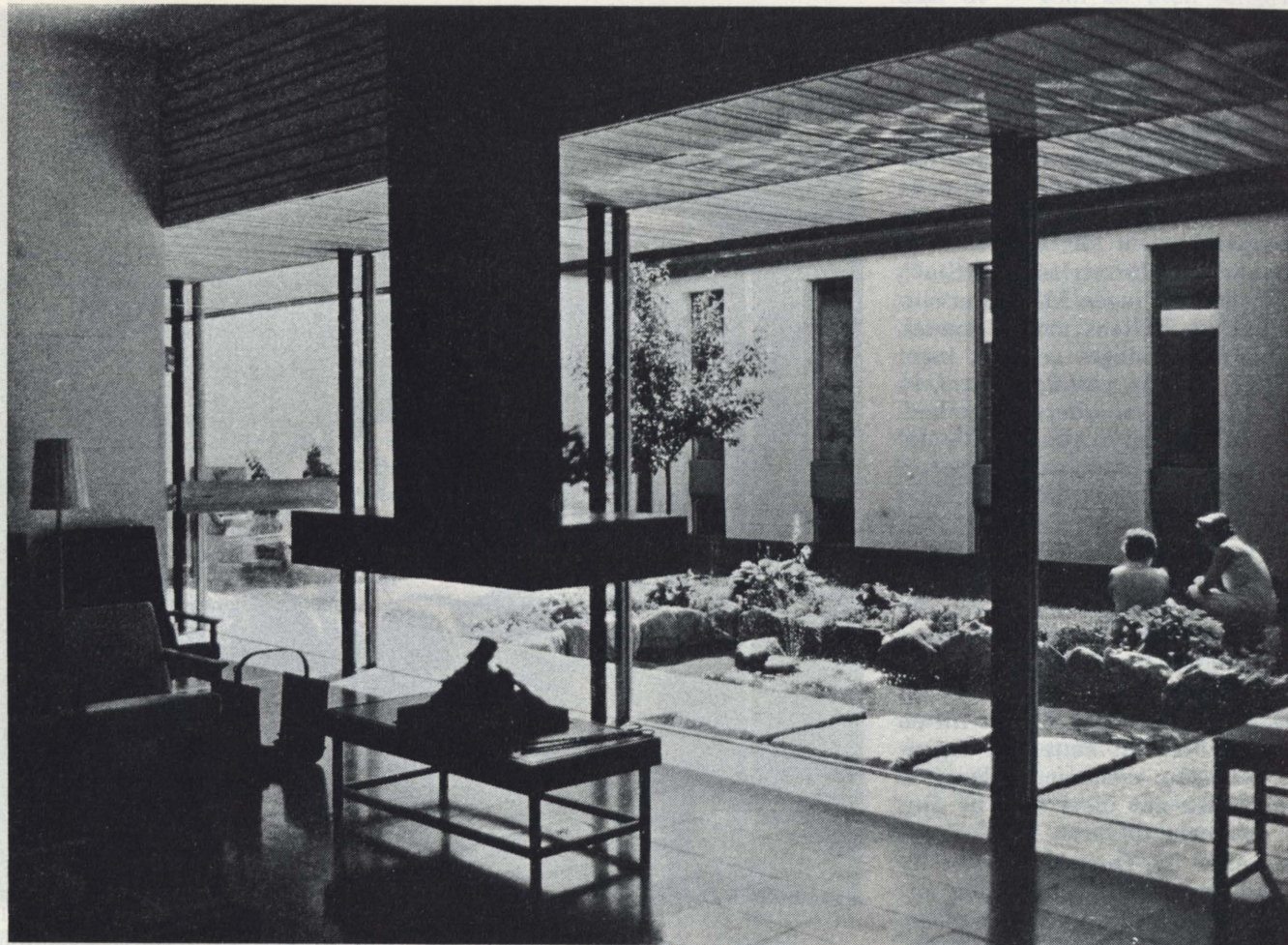
Men det är jag... visst är jag det. Jag är den ende som har gjort just dessa illgärningar: Mina egna onda ting. Vad andra har gjort är andras brott och mitt brott blir inte ett mindre för att jag pekar ut andra dräpare. Att de inte minns och inte lider är inte min sak — min sak är min, min plåga är min egen. Meningen måste ju finnas, för annars var det inte så här. Gud, Du som vakar, jag erkänner ju att jag gjort det, jag vet att jag gjort det. Kan Du då aldrig förlåta mig och låta mig få frid? Jag vill ju det rätta, jag skriker till Dig i tystnaden: Ge

mig möjligheten, visa mig vägen! Döda mig om Du måste, men låt min död bli en död med mening. Du lyssnar, Du vet hur jag är — Du är här och nu.

Jag förstår... att ge mig döden vore utan mening, för det är här som meningen finns, i det som är, i minnet och i plågan. Förlåt mig att jag är en däre. Alltför länge har svärdet funnits i min hand och jag känner hjälmen tynga mitt huvud, pansaret mina skuldror. Striden har blivit en del av mig och styr mig även nu, fast jag så klart vet att strid är dödens väg, inte livets. Men jag är svag, Herre. Den som har våldet i sig är alltid svag. Visa mig, lyft mig, ge mig silverklart ljus härinne, där ensamheten är så grym och tusen livs blod fläcker min själ. Jag tror, för jag vet. Jag vet, för jag minns. Även nu finns meningen, för den har alltid funnits och skall alltid finnas.

Därute ljusnar det. En ny dag är på väg och nattens dunkel viker undan. Sakta kommer friden smygande sig in i mig. Jag har fått svar.

TYSTNADENS HUS

På Kaplaberget norr om Rättvik med utsikt över Siljan ligger en "retreat". Det är ett slags tillflyktsort för moderna människor undan arbetet, kraven och bullret. Tystnad råder där. Människorna rör sig stilla, och de talar inte med varandra — inte ens under måltiderna. Man söker vila, inre samling, och hjälpmedlen är meditation, bön, tystnad och enskilt samtal.

"Retreat" (uttalas ritrit) betyder "dra sig tillbaka". Idén är inte ny. Även förr i tiden kände människor ofta behov av att någon gång dra sig undan plikterna och i ensamhet söka kraft och personlig förnyelse. I nutiden kan larmet omkring oss bli besvärande och skapa en inre oro. Och splittringen i det moderna samhället med dess många impulser kan verka förvirrande och förlamande på oss. Arbetslivet pressar många till det yttersta. I tystnaden kan vi finna oss själva och genom meditation och bön nå fram till en inre tillit, som vi vilar i.

Men tystnad... kan det inte vara

obehagligt? Ja, det kan kännas främmande för en del och kan vara svårt att klara av, i synnerhet i början. Men det är ytterst få som inte alls orkar med det. Tystnaden upplevs snart av de flesta som en stor tillgång. — Men det finns alltid möjlighet till samtal med retreatledaren.

*

Det var för ett 15-tal år sedan som några personer inom Svenska Kyrkan kände behovet av en retreat, där människor tillfälligt kunde söka sin tillflykt för att bygga upp sig själva andligen, vinna självkännedom och självkänsla, få en ny start. Kanske finna vägen tillbaka till tron. De började arbeta på att förverkliga idén om en svensk retreatgård. Förebilder fanns bl. a. i England. På knappa två år samlades det in gåvor för en halv miljon kronor.

Den 18 november 1962 invigdes S:t Davidsgården, som är namnet på "tystnadens hus". Den hade då kostat 910.000 kronor (den är ännu

inte helt skuldfri). Varje deltagare av den är funktionellt tänkt för retreatverksamhet.

Föreståndare är stiftsadjunkt Nils-Hugo Ahlstedt.

*

Dagsprogrammet under retreaten är en växling av gudstjänster, meditationer, måltider, promenader och vila. I meditationen stannar man i stillhet inför en bibeltext. I tystnad vänder man sig inåt — mot Gud, så att Gud får tillfälle tala till en. (Anvisningar om meditationen ges.)

Det finns också samtalsdagar på S:t Davidsgården (då tystnad ej iakttas). I stället för meditation förekommer då föredrag och samtal om väsentliga livsfrågor.

Under 1970 deltog 1.200 människor i de ordnade retreaterna. 500 kom dessutom för att bara vara i miljön. Ungefär en fjärdedel av samtliga gäster var ungdomar.

Dygnspriset är kronor 40:— (studerande kr 25:—).

Upplysningar per telefon vx 0248/110 25.

BOKRECENSIONER

FIKTIVA SPÖKEN

Spökhistorier i en påkostad samlingsvolym har släppts ut från Bonniers i år. Bland representerade ljugare märker vi Charles Dickens, H. C. Wells, Guy de Maupassant, Edgar Allan Poe, Ray Bradbury, Thomas Mann, Sir Arthur Conan Doyle samt Asbjörnsen & Moe.

Historierna i »Spöktimmen» har samlats av Barbro Werkmäster och illustrerats av skilda tecknare. Den elegant designade boken kan säkert glädja vänner av rysare, men den som intresserar sig för verklighetens mysterier, märker uttråkad att den litterära inbillningens gästar har sin begränsning som underhållare.

Enligt bokens underrubrik innesluter den »berättelser och fakta». Med det senare avses vissa ofta missledande upplysningar, som insatts i korta kapitel här och var, om parapsykologi och annat verkligt.

Av samlingens fiktioner föredrar recensenten som tidsfördriv »Handen» av Guy de Maupassant med dess två alternativa förklaringar: en »naturlig» och en »övernaturlig», varulvshistorien »Gabriel-Ernest» av Saki, skönt illustrerad av Arnold, »Vänner i nöd och lust» av Asbjörnsen & Moe samt kanske Ray Bradburys vederbärdiga »Mannen en trappa upp».

SM

INTRESSANTA PERSONER

John Hedlund är en välkänd kristen evangelist. 1969 kom han ut med en bok, »Mot väggen», som rec. aldrig uppmärksammanade men som innehöll intervjuer med några kända män och kvinnor. Kritiken lär ha varit positiv, och 1970 har pastorn kommit ut med en liknande skrift, »Samtal om Gud, livet och samhället» (Gummessons). 14 mer eller mindre bekanta svenska personer har intervjuats, och resultatet är en 334-sidig volym, nu utgiven i 7:e tusendet.

Det är en riktigt bra bok pastor Hedlund fått till. Den är rappt och känsligt skriven av en person med vaket öga och öra och ger många fina glimtar av de intervjuade. Åtskilliga detaljer var för rec. av speciellt intresse, och en del av dessa skall nämnas här.

Bland gemensamma bekanta — så att säga — återfinns vi väl bara Ruth Dahlén, vår moderna mystiker, och kapitlet om henne är nog en av bokens höjdpunkter. För Hedlund förtäljer hon bl. a. att hon haft många »syner» utöver skapelsevisionen, bl. a. har hon haft en Kristus-

John Hedlund

SAMTAL om Gud, livet och samhället

»Samtal om Gud, livet och samhället» är en intressant och trevlig intervjubok, skriven av pastorn i Svenska Missionsförbundet John Hedlund.

vision. »Hans stämma förklarade för mig korsets mysterium. Jag såg korset som en axel mellan himmel och jord. Axeln kring vilken allting rör sig. Skapelsens innersta hemlighet, den gudomliga kärleken.»

Kompositören Sven-Eric Johanson är en person med dragning åt det ockulta och mystiska. Han tror, fastän kristen, på reinkarnationen, är övertygad om att han levt förut; redan från början hade han tekniska detaljer inom musiken klara för sig: harmonilära, kontrapunkt etc. Han tror att han varit musiker i ett tidigare liv. — Johanson har också intresse för astrologin.

Göteborgs-Postens kulturredaktör Bernt Eklundh, som är söndagsskollärare, är fascinerad av ockulta och parapsykologiska fenomen och han känner en person som med tankens hjälp kan spräcka glas. Hans fru, som kommer ur pingstmiljö, talar i tungor, och själv har han haft en slags kosmisk upplevelse, något av andedopserfarenhet, som han kallar det. Och han har befunnit sig i andra egendomliga tillstånd. »Jag satt t. ex. i en krets av människor och lyssnade. Sa inte ett ord. Men jag hade förmågan att kunna förutsäga ungefär vad de skulle säga i sin nästa mening. Folk kände sig ganska be-

svärade av min närvaro, började svettas och i den stilen. Betedde sig som nervösa personer gör, alltså. Jag fick en intensitet som jag inte vet om den var andlig eller psykisk, men den satte liksom hela miljön omkring mig i rörelse.»

Ylva Eggehorn debuterade (som Ylva Nilsson) med en diktsamling vid 12 års ålder. Nu är hon 19 (1970), gift, läser på en akademisk examen, skriver fortfarande. Och hon har blivit »andedöpt», talar i tungor och hör Herrens röst i sitt inre. Hon är — i John Hedlunds beskrivning — en ren själ med doft av helgon och med ett änglalikt utseende. »Och så en kväll, ett par månader efter det jag målmedvetet börjat be om Andens dop, ledades jag att be Herren om förlåtelse för att jag ett tag försummat mina böner. Medan jag ber, kommer Han mig så nära. Så intensivt nära och levande. Han var verklig på ett annorlunda sätt än tidigare. Jag blev både skakad och rädd och började gråta. Då hörde jag rösten igen: »Du skall få kraft. Invänta mig.» Då förstod jag, att det var Herrens röst.»

Majken Johansson är känd som poeten och »filmagen» som blev frälsningssoldat. Hon är kapten nu. Tillhör de omvända syndarnas skara. Efter alkoholbesvär och ett självmordsförsök fann hon i Jesus sin Frälsare — som det heter. Hon berättar bl. a. att hon studerat vid något som heter »College of Psychic Research» i London — en institution som sysslar med parapsykologiska ting — och där fått en övertygelse om ett liv efter döden. På grund av sina erfarenheter därifrån samt några personliga upplevelser trädde hon en gång fram och försvarade Jan Fridegårds spiritualistiska tro. »Jag anser att man inte kan stanna i spiritualism. Tyvärr leder den oftast ut i teosofi och liknande så att det hela urartar till andedyrkan.»

Övriga av John Hedlund intervjuade personer: Olof Palme, Gunnar Helén, C. H. Hermansson, Jarl Hjalmarson, Ture Rantatalo, Erland Sundström, Lasse Holmquist, Hasse Alfredson och Alvar Lindmark. — Hermansson, som inte är troende, skulle, när han en gång lämnat politiken, vilja gå runt och fråga folk efter sanningen — likt en Sokrates — kanske med bandspelare i handen. »Jag skulle vilja komma fram till en sanning, utforska verkligheten. Man måste söka den objektiva sanningen... Sen får sanningen visa sig vara hur den vill.»

SM

SM:

FÖRESTÄLLNINGAR

I sista sidans artikel, nr 6, skrev jag att "vår nya religion kan endast innebära dyrkan av det som Är, där man — liksom Buddha — avstår från att säga något om de yttersta tingen men verkar för kärlek till det Levande".

Men påstår jag ändå inte för mycket? Jag säger ju att det gudomliga är Ande, är universums substans, skapar världarna, i sin fullhet är lycksalighet, kunskap, oändlig förmåga. Jag säger också att Jag i oss är Gud, Verkligheten, Sanningen, en allsmäktig substans, att vi är gnistor av Gud, och att själen i djupet av sitt vara är odödlig.

Är inte detta att uttala något om de yttersta tingen?

En vän skriver till mig: "Du kallar Din lära identitetsläran och säger själv att för den som bedömer den utifrån blir den 'bara teologi och metafysik'. Teologi betyder lära om Gud. En lära om 'Gud' är den väl givetvis? Även inifrån Din egen visshets ståndpunkt?"

Det är så att jag uppfattar inte mina teser om Anden som metafysik eller teologi utan som ett iakttagande — inte med sinnena utan med tanken; som ett slags inre skådande. Men detta är från min synpunkt inte "tro" eller visshet, inget vetande, knappast heller utsagor om verkligheten. Det är föreställningar, inget mer.

När jag säger att det som Är, är Ande, att Ande finns i allt och allt i Ande, att Ande är levande väsen och — i dess högre former — medveten tillvaro, jag, då har detta för mig karaktär inte av teologi utan av en inre klarhet.

Den egentliga teologin är ett tankehus som **utifrån, färdigt**, kommer till sökaren. Ytterst härstam-

mar den från en uppenbarelsere-ligions uppenbarare. Den vedantiska identitetsiden, så som jag uppfattar den, föds **inom personen** som hans egen klara föreställning. Ingen kan nämligen tillägna sig den endast efter beskrivning; den måste fattas och upplevas av människan i hennes inre.

Innehållet i "identitetsläran" är egentligen enkelt och utan många enskildheter. Teologin i dess vanliga former är däremot en oerhörd spekulation om det ovetbara med detaljer som saknar annat underlag än en s. k. uppenbarelse genom en människa som på irrationella grunder anses äga den fullkomliga kunskapen om universums innebörd och vars lära kan tolkas på skilda sätt, det ena mer fantastiskt än det andra.

Vedantas identitetslära är, alltså, ett observerande, en intellektuell illumination att Ande är det inre i allt levande och att detta andliga utgör universums ofödda och odödliga väsen. Detaljerna, att Ande skapar världarna etc., tillkommer som utvidgningar av kärnidén, och detta sker något olika hos olika personer.

Från min sida är dessa tankar inte "teologi" eller "visshet". De utgör, som nämnts, föreställningar, idéer, men dessa är så påträngande att de för mig saknar den spekulativa osäkerhet som all riktig teologi är behäftad med. Jag kan ej ha något riktigt tvivel på att de inte kan ersättas av andra föreställningar som vore bättre och riktigare.

Att det som Är och som är Ande och "Du" bör vara föremål för all vår kärlek och omtanke, är en naturlig konsekvens av idén att vi på djupet av oss själva är identiska. Kärleken får på detta sätt ett fundament som är oerhört mycket starkare än det som teologin kan erbjuda.

SÖKAREN

Nr 9 1971 Årgång 8

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Redaktionsråd:

Nils-Olof Jacobson, Bo R. Ståhl,

Agne Windmark

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 29:00

Halvår 15:25

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 250:—, halvsida 150:—, småannonser 5:— per cm men minst 15:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1971

INNEHÅLL:

Vernon Katz:

Maharishi Mahesh Yogi 1

Ingeborg Jonsson, intervju, dikter 4

Sven Magnusson:

Avslöjar handstilen personligheten? 6

Ivan Troëng:

Kunskap i forntiden 8

Sökare 12

Andra om Jönsson 16

Samtal med ett medium 18

Dénis Lindbohm:

När skuggorna tättnar 21